

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Hristos a înviat!

„Hristos a înviat din morți ca cel dintii rod al celor adormiți. El era antitipul snopului legănat, iar învierea Lui a avut loc tocmai în ziua cînd snopul de legănat trebuia să fie adus înaintea Domnului. Timp de mai mult de o mie de ani s-a făcut această ceremonie simbolică. Se adunau din cîmpurile secerate primele spice de grîu copt, și cînd oamenii mergeau la Ierusalim la Paști, snopul din cele dintii roade era legănat înaintea Domnului ca un dar de mulțumire. Numai după ce se aducea acest dar se putea înfișe seceră în grîu, ca apoi să poată fi adunat în snopi. Snopul înfățișat Domnului preînchipuia secerișul. Tot astfel și Hristos, ca întiul rod, înfățișa marele seceriș spiritual ce trebuie să se adune pentru Împărăția lui Dumnezeu. Învierea Lui este tipul și garantul învierii tuturor celor drepti care au adormit. „Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El“. 1 Tes. 4,14.

(H.L.L. p. 784)

Anul LXII
martie — aprilie
1984

*Scumpi frați și stimate surori,
Iubiți conlucrători,*

„Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorinduielii, ci al păcii, ca în toate Bisericile sfinților“ (1 Cor. 14,33).

Gîndurile de mai sus ale marelui apostol Pavel, gînduri ce sînt în evidență un adevăr puternic și universal valabil, deci și pentru... „toate comunitățile... sfinților“, m-a preocupat mult în ultimul timp. Lunile februarie și martie au fost pentru toate comunitățile Uniunii noastre un timp în care — conform prevederilor statutele — au avut loc lucrările Adunărilor Generale Elective, ocazii solemne, cînd au fost reorganizate conducerile comunităților noastre. Vorbînd în fața delegaților la Conferința Generală din 1893, serva Domnului spunea :

„Sistemul organizației s-a dovedit a fi o mare binecuvîntare... Nimeni să nu nutrească cumva gîndul că ne putem dispensa de organizație... Nimeni dintre frații noștri să nu fie pînă într-atît de înșelați încît să încerce s-o nimicească... Fiecare trebuie să fie extrem de atent ca să nu tulbure simțămîntele onora în legătură cu acele lucrări pe care Dumnezeu le-a consacrat pentru prosperitatea și succesul cauzei Sale“.

Participînd la unele din aceste lucrări, cum și din scrisorile ce au sosit pe biroul meu în legătură cu spiritul în care s-au desfășurat aceste Adunări Generale Elective, am avut sentimente de bucurie și recunoștință față de Cel Atotputernic pentru trăinicia organizației noastre, față de spiritul de colaborare și supunere față de influența Duhului Sfînt în viața multora dintre cei ce se numesc copii și urmași ai Săi, dar am avut și simțămînt mai puțin plăcute și m-am rugat Părintelui a toată suflarea pentru manifestarea iubirii Sale iertătoare și iluminare divină pentru multe din manifestările noastre firești, nesfințite.

Aceste lucrări sînt și rămin un examen pe care pastorii și membrii îl dăm deopotrivă. Căci și de la unii și de la alții se cere adeziunea totală, neîmpărțită, conștiința responsabilității de a nu amesteca nici un simțămînt străin, în aceste lucrări care au de-a face cu ceea ce este al lui Dumnezeu, cu Biserica Sa, cu lucrarea Sa.

Am simțămîntul că mulți dintre noi n-am învățat lecția iubirii ce se jertfește. N-am înțeles apelul patetic al Mintuitorului înviat : „Poruncă nouă vă dau... Să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu“.

Apostolul Pavel este acela care dă glas „poemului dragostei“ în Epistola sa către Corinteni (1 Cor. 13). În cuprinsul lui, se evidențiază chintesența relațiilor sfințite de adevăr. Cit de puțin le prețuim... Cit de puțin le trăim... Cit de puțin le recunosc puterea lor sfințitoare... „Dragostea este îndelung răbdă-

toare... plină de bunătate ; dragostea nu pis-muiește... acoperă totul, crede totul...“ Orice altceva care nu se cuprinde în aceste coordonate ale dragostei... este „o aramă sunătoare sau un chimb al zîngănit“.

Cu aceste ocazii spiritul neiertător al opusului iubirii a fost adesea la lucru. Ne închinăm adesea unui Dumnezeu iubitor și iertător, cu inimile... împărțite și de ani de zile nu dorim să realizăm porunca divină, de a iubi pe aproapele, pe vrăjmașul nostru ca pe noi înșine. Uităm imperativul divin : „să n-apună soarele peste minia... (supărarea)... voastră“ (Efes. 4,26).

Psalmistul ne spune că „minia lui Dumnezeu ține numai... o clipă“ (Ps. 30,5). Dacă pentru minia lui Dumnezeu este destul un moment, atunci o zi este... prea mult pentru noi.

Sînt o mulțime de motive, pentru care n-ar trebui să lăsăm ca soarele să apună peste... supărarea noastră. În primul rînd, pentru că a te minia înseamnă... a păcătuți. Apoi... sîntem chemați să iertăm AZI... MÎINE, poate că nu vom mai putea face acest lucru !

Îmi amintesc că două persoane au avut cîndva o discuție aprinsă. Mai tirziu, una din ele, aducîndu-și amînte de învățătura Scripturii, a mers la prietenul său, înainte de apusul soarelui. A bătut la ușa prietenului său, care era foarte supărat, și cînd acesta a deschis ușa și mirat a văzut cine era la ușă, s-a retras plin de uimire și indignare, dorînd să închidă ușa. În acea fracțiune de secundă, prietenul de afară îi spuse cu un glas gîuit de emoție, părere de rău, iubire și aproape disperat : „Soarele este gata să apună...“

Aceste cuvinte, un strigăt al sufletului stăpînit de Duhul iertării și iubirii divine, care era în același timp rugă și avertizare, cîștigă inima prietenului său, care cu lacrimi în ochi și plin de bucurie spuse : „Vino, vino înăuntru, frate !“

„SĂ RABZI... SĂ TACI... SĂ IERTI... SĂ UIȚI și SĂ IUBEȘTI !“ Dacă această formulă a creștinismului practic ar fi fost activă și în viața noastră, a tuturor celor ce înălțăm ruga smerită a inimii noastre : „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm celor ce ne-au greșit... Facă-se voia Ta... precum în ceruri, așa și pe pămînt și vină Împărăția Ta...“, multe din clipele amare trăite cu aceste ocazii... n-ar fi slobozit amarul lacrimilor și ale durerii. Cită putere, cit dinamism, ce avertizare plină de slavă în cuvintele Scripturii : „SĂ N-APUNĂ SOARELE PESTE MÎNIA (SUPĂRAREA) NOASTRĂ“, căci este dumnezeiește „să rabzi, să taci, să ierți, să uiți și să iubești“.

„CAUTĂ PACEA ȘI ALEARGĂ DUPĂ EA!”

Trăim într-o lume în care pacea a devenit esențială pentru viitorul lumii, o necesitate obiectivă, un imperativ prioritar, mai presus de orice și mai important decât orice. Aceasta pentru că așa cum bine s-a afirmat că omenirea se află la o răscruce de drumuri dat fiind faptul că trăiește momentele cele mai grave ale unei maxime tensiuni ce a urmat celui de al doilea război mondial, pe de o parte, aflându-se în pragul izbucnirii unei conflagrații atomo-nucleare ce poate începe chiar și datorită unei greșeli, pe de altă parte.

A sosit timpul faptelor — fără să mai fie nevoie de alte analize — momentul de maximă importanță, pînă nu este prea târziu, pentru găsirea și punerea în practică a celor mai potrivite și echitabile soluții în marile probleme ale omenirii, dat fiind faptul că lumea de astăzi dispune de capacitatea necesară pentru a schimba în bine cursul evenimentelor istoriei.

În concepția românească, urgența trecerii la acțiuni concrete în favoarea păcii include factori imperativi și urmărește nu numai un plan de circumstanță ci și asigurarea păcii, adică perspectiva viitorului. De aceea, activitatea neobosită pentru pace a președintelui României, dl. Nicolae Ceaușescu, capătă o importanță deosebită pen-

tru omenire. Domnia sa, se adresează atât propriei națiuni cit și lumii întregi, cu argumentele rațiunii și în limbajul înțelepciunii: cu calm și moderație, dar în același timp cu deosebită eficiență și fermitate.

Militant neobosit pentru destindere, pace și dezarmare, eminențiu fiu al poporului român, și-a cucerit un bine meritat prestigiu în lume datorită propunerilor sale constructive consacrate păcii și secu-

rității mondiale. Iată cîteva din aceste propuneri:

1. Oprirea lucrărilor de amplasare a noilor rachete nucleare americane și stoparea transportului de noi rachete;

2. Adoptarea de măsuri concrete și eficiente pentru oprirea cursei înarmărilor și trecerea la înfăptuirea unui program efectiv de dezarmare, în primul rînd nucleară sub un control internațional eficient;

3. Retragerea trupelor țărilor celor două blocuri militare de pe teritoriul altor state;

4. Desființarea bazelor militare de pe teritoriul altor state;

5. Angajamentul solemn de a nu amplasa arme nucleare de nici un fel pe teritoriul altor state;

6. Acordarea de garanții statelor care renunță la arme nucleare că în nici o împrejurare nu se vor folosi aceste arme împotriva lor;

7. Adoptarea unor măsuri eficiente care să conducă la creșterea încrederii între state și întărirea securității internaționale.

Ținînd cont de realitățile actuale, de necesitatea stăvilirii cursului periculos al evenimentelor din viața internațională, țara noastră consideră că în prezent se impune să se acționeze ferm în scopul atingerii obiectivelor imperative ale păcii prin adoptarea, însușirea și punerea în aplicare a prezentelor propuneri.

Datorită uriașelor cote cantitative și calitative la care a ajuns, cursa înarmărilor, în special a înarmărilor nucleare, constituie pericolul cel mai direct și cel mai mare la adresa păcii pe întreaga planetă. De aici, concluzia firească și care se impune potrivit căreia eliminarea armelor din viața omenirii, în primul rînd a celor bazate pe utilizarea forței atomului, constituie un obiectiv prioritar al lumii contemporane. Decisiv este deci ca, în această privință să se treacă la măsuri concrete pentru parcurgerea etapelor necesare ajungerii la scopul dorit și urmărit de popoare: dezarmarea generală și totală.

Considerînd prioritar acest imperativ al lumii noastre și al condițiilor ei de existență, țara noastră a făcut de-a lungul anilor numeroase propuneri și a luat multe și concrete inițiative menite să stopeze sau să diminueze periculoasa competiție a înarmărilor.

Așa cum este cunoscut, președintele țării noastre, dl. Nicolae Ceaușescu, în propunerile și inițiativele românești prezentate în forumuri și la reuniuni internaționale — inclusiv la O.N.U. — a dezvoltat amplu ideea înghețării și reducerii cheltuielilor militare care și-au găsit concretizarea în măsurile întreprinse de România pe plan național. Astfel, în doi ani consecutivi, țara noastră a redus cheltuielile militare, iar pentru anul 1983 și pentru cei următori pînă în 1985 s-a hotărît ca aceste cheltuieli să rămîna la nivelul anului 1982. Iată deci măsuri importante care constituie dovada faptului că România nu se rezumă doar la prezentarea unor propuneri ci acționează pentru concretizarea lor.

Ca oamenii ai credinței însufleții de Acela care a îndemnat pe orice om prin Cuvîntul Său să caute pacea și să alerge după ea, și fiind sensibili față de nevoile stringente ale lumii actuale dorim să îndeplinim cu credincioșie acest îndemn divin, conștienți de responsabilitățile ce ne revin. A căuta pacea și a alarga după ea trebuie să fie o lucrare permanentă nu numai a fiilor cerului, ci a oricărui om: precum dorim viața, precum dorim și ne rugăm pentru pîinea cea de toate zilele, precum în zilele arșiței așteptăm un strop de apă răcoitoare! Acesta trebuie să fie spiritul, elanul, viziunea și puterea oricărui om ce trăiește în aceste zile.

Coconea Octavian

DIN SUMAR:

- Hristos a înviat c. I
- Pagina Președintelui c. II
- Caută pacea și aleargă după ea! 1
- De ce este îngăduită suferința? (I) 2
- Cred 4
- Epistola către Evrei 6
- Atitudinea lui Isus față de Sabat 9
- Realizări 12
- Suferințe și Remedii (VI) 13
- Pocăința și timpul ei 16
- Desăvîrșirea, este ea oare posibilă? (XV) 18
- Sfîrșit de drum c. III

Problema acceptării vieții așa cum este ea, așa cum se desfășoară, a constituit un disputat subiect de discuții și speculații în decursul timpului. Este o realitate faptul că atita vreme cât viața oferă belșug de binecuvântări și posibilitatea satisfacerii tuturor nevoilor și chiar a capriciilor, puțini sînt aceia care se gîndesc la această problemă și nu numai atît, dar se străduiesc să obțină tot mai mult de la această viață. Dar cînd vine necazul, suferința, sau ne încearcă o mare și ireparabilă pierdere, atunci omul începe să-și pună anumite întrebări și caută să găsească vinovați pentru cele ce s-au abătut asupra lui.

Una dintre primele lecții pe care omul trebuie să o învețe despre viață este faptul că ea... „te lovește cînd îți este lumea mai dragă”, ca să folosim o expresie foarte uzitată. De obicei, atunci cînd te aștepti mai puțin, și nu arareori, atunci cînd planurile vieții se realizează în mod satisfăcător, atunci vine nenorocirea și totul se prăbușește. Se spune despre un doctor veterinar, dintr-o vreme mai îndepărtată, care s-a dus la un tîrg. Acolo se străduia să vindă — celor interesați — un instrument inventat de el și cu care el putea face ca orice cal să înghită pastilele ce trebuiau să-i fie administrate. Oamenii i-au cerut să demonstreze acest lucru înainte de a cumpăra instrumentul inventat de el. Au căutat un cal, dar în zadar. N-au găsit decît un catr. Doctorul veterinar a introdus tubul de sticlă în gîtul catrului și se pregătea să sufle. Dar, din nefericire, catrul a strănutat și atunci doctorul a fost acela care a înghițit pastila. Cam așa este și în viață. Adesea, cînd cineva crede că a găsit răspuns la problemele vieții, se întîmplă ceva neprevăzut. Adesea chiar o persoană nevinovată este ținta unui tratament, în aparență crud, nemilos.

Mai curînd sau mai tîrziu, fiecare are nevoie de credință sau de o filozofie a vieții destul de mare și destul de puternică pentru a ține piept necazurilor vieții. Binecuvîntat este acela care și-a fixat bine ancora mai înainte ca să izbucnească furtuna. Căci atunci cînd ceea ce ne nîmim noi nenorocire se abate asupra noastră, atunci sîntem prea împovărați și apăsați pentru a ne mai putea aranja ideile, prea copleșiți pentru a mai putea alerga după o credință care să ne ajute. Niciodată nu este prea tîrziu să descoperim cum să ne acomodăm cu problemele vieții, în așa fel încît atunci cînd lovitura inevitabilă se abate asupra-ne, să fim cel puțin în mod parțial pregătiți să o întîmpinăm.

Nenorocirea și necazul pot veni asupra cuiva în diferite feluri și pe diferite căi. Se poate spune că sînt două feluri de dezastre. Și anume, unele pot veni ca urmare a ignoranței, a unei comportări ne-

socotite, și a păcatului. Cărările vieții sînt presărate cu nenumărate nenorociri de acest fel. Să ne gîndim, de exemplu, la necazurile și durerile de inimă ce vin asupra multora datorită ignoranței în ceea ce privește diferitele boli și tratarea lor. Sau să luăm în considerație incendiile dezastruoase, exploziile, ciocnirile de trenuri, accidentele auto și multe altele, care au cauzat moartea a sute de mii de oameni și pierderea de valori irecuperabile, pentru că cineva, în mod nesocotit, în mod neglijent sau în mod criminal, a acționat cum nu se cuvenea.

În al doilea rînd, sînt acele dezastre care au loc din cauza unor calamități naturale. Poate fi un cutremur de pămînt, un taifun sau o furtună puternică, sau alte calamități naturale. Lumea este plină pînă la saturație de astfel de întîmplări.

De ce este îngăduită suferința?

(I)

Cînd astfel de întîmplări au loc, impresia generală este aceea că ele s-au întîmplat datorită faptului că Dumnezeu a voit să se întîmple; că ele sînt deci opera lui Dumnezeu. Unii adaugă chiar ideea de origine păgînă, că aceste catastrofe au loc pentru că oamenii sînt răi, păcătoși și Dumnezeu nu face altceva decît să-i pedepsească pentru lucrul acesta.

În ceea ce privește suferința, boala, care se încadrează în primul grup, Isus Hristos S-a pronunțat foarte clar. Cînd El a vindecat femeia care suferea de optsprezece ani de grozava ei boală, El a răspuns criticii pline de indignare a mai marelui sinagogii: „Dar femeia aceasta... nu trebuia oare să fie deslegată?” Nu poate fi nici o îndoială cu privire la însemnătatea celor spuse de Isus. Satana „legase” pe această femeie.

În capitolul treisprezece din Evanghelia lui Luca, Isus vorbește despre acest subiect. De data aceasta I S-a spus că acei galileeni, al căror singe Pilat l-a amestecat cu singele jertfelor lor, au fost se pare foarte nelegiuți, pentru că au avut un asemenea destin. Dar, a răspuns Isus, „credeți voi, că acești galileeni au fost mai păcătoși decît toți ceilalți galileeni, pentru că au pățit astfel? Eu vă spun: nu, ci dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel” (Luca 13,2-3).

Cu o altă ocazie, El S-a aflat în fața unui orb care nu a văzut niciodată lumina zilei, fiind orb din naștere. Ucenicii L-au întrebat: „Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părintii lui, de s-a născut orb?” Isus a răspuns: „N-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui; ci s-a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu”. (Ioan 9,1-3). Ideea păgînă că toate nenorocirile sau necazurile vin asupra oamenilor ca urmare a unei judecăți sau a unei pedepse din partea lui Dumnezeu, a fost respinsă total de Mintuitoarul. El a înlăturat acest concept, ca neavînd nici un loc în gîndirea și doctrina creștină. Dar înapoi, în spatele tuturor nelegiuirilor, a păcatelor, cu suferințele ce sînt urmările logice ale păcatului, Isus nu vede decît un singur autor, Satana, singurul vinovat și cel care continuă să aducă raul cu toate suferințele și necazurile inerente.

Revenind la cea de-a doua categorie de dezastre, cele provocate de forțele naturale, Isus vorbește foarte diferit în legătură cu acestea. El Se ocupă aici de legile cosmice, pe care le înțelege și le cunoaște și care pot fi înțelese și de către om, dacă acesta le va studia cu grijă și interes. În Predica de pe Munte Isus spunea: „Ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsără soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepiți și peste cei nedrepiți” (Matei 5,45). În calitate de Creator al lumii și al Universului, Isus știe că există o mare deosebire între puterea și acțiunea soarelui la tropice și aceea din zonele temperate ale lumii. Același lucru este valabil și în ceea ce privește ploaia. Cu toate acestea, El a spus că Tatăl nostru cerească trimite ploaie și peste cei răi și peste cei buni. Despre vînt El spune: „Vîntul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul”. (Ioan 3,8). Uneori însă în furia sa, vîntul produce mari pagube și suferințe omenirii.

Trebuie să tragem deci concluzia că Dumnezeu dorește ca omul să fie supus acestor nenorociri, catastrofe, care aduc suferințe și necazuri cauzate de forțele naturii? Biblia ne spune în mod clar că atunci cînd Dumnezeu a creat lumea, El a intenționat ca ea să fie

un paradis pentru om. Totul în creațiunea lui Dumnezeu era perfect atunci când a lăsat din mina Creatorului, chiar și omul. Dar... a venit Satana și odată cu el... păcatul și consecința acestuia... moartea. Adam a trebuit să părăsească grădina Edenului. Singele a început să cărgă de atunci... din abundență. Animalele au început să fie sacrificate pentru jertfe, iar Cain a ucis pe fratele său, Abel. Păcatul și nelegiuirea au crescut în așa măsură, încât Dumnezeu a fost nevoit să trimită un potop general, pentru a pune capăt — în mod temporar — manifestării îngrozitoare a păcatului. Astfel se face că de la începutul istoriei omenirii și până acum, suferința și dezastrele au caracterizat viața pe planeta noastră.

Dacă Dumnezeu este Atotînțelept și Atotputernic, atunci de ce oare nu pune capăt acestor suferințe? Această întrebare tulbură încă un mare număr de persoane. Nu trebuie să uităm faptul că Domnul Dumnezeu nostru, care este un Dumnezeu al dragostei, cunoaște și înțelege toate implicațiile și problemele vieții. Taina păcatului, care stă la baza tragicel istorii a omenirii, trebuie să fie luată în considerație de către un Dumnezeu drept și iubitor. Pătrunderea păcatului în Universul lui Dumnezeu nu poate fi niciodată explicată sau înțeleasă de mintea omenească. Va rămâne pentru veșnicie o problemă de studiat. Dacă ar fi posibil să pătrundem această taină acum, atunci taina păcatului ar înceta să mai fie o taină și n-ar mai fi nevoie de credință. „Lucrurile ascunse sînt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sînt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele legii acesteia”. (Deut. 29, 29).

Din fericeire pentru om, Dumnezeu și-a manifestat voia Sa în legătură cu neamul omenesc. Deși poate că nu vom înțelege toate tainele, vom putea totuși înțelege suficient voia și planurile Sale pentru a ne putea face drum prin căile hazardante ale vieții, și în final, să ajungem în lăcașurile slavei, pregătite de Dumnezeu de la început pentru om și pe care le păstrează încă pentru cei ce-L iubesc și se tem de El.

Care este deci voia lui Dumnezeu față de suferință și necazuri? Atunci când sînt confrunțați cu problemele vieții, în mod deosebit cu necazurile și suferințele vieții, oamenii spun: „Este voia lui Dumnezeu și trebuie să ne supunem cu resemnare”. Este oare această concepție și atitudine a multora în armonie cu concepția lui Isus Hristos cu privire la Dumnezeu? Un studiu al învățăturilor lui Hristos nu va lăsa nici o îndoială despre revelația Sa cu privire la Dumnezeu ca Tată. Dumnezeu este Tatăl nostru, iar noi sîntem copiii Săi, și legătura aceasta poate fi mai bine înțeleasă

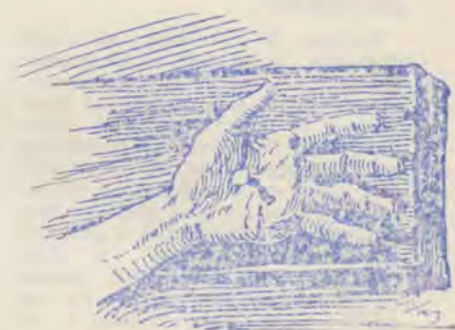
atunci cînd luăm în considerație anumite aspecte ale calității noastre părintești.

Isus a spus, adresîndu-Se părinților pămîntești, supuși ispitelor: „Deci, dacă voi, care sînteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cît mai mult Tatăl nostru cel din ceruri va da Duhul Sfînt celor ce I-L cer!” (Luca 11,13). Pe lingă darul cel mare dat omenirii în persoana lui Isus, Duhul Sfînt este cel mai mare dintre toate darurile care au fost date oamenilor, iar Dumnezeu este mai binevoitor să dea această comoară cerească oamenilor, decît este dispus un tată să dea copiilor Săi cele necesare vieții. Dacă mergem mai departe cu acest paralelism putem trage concluzia că Dumnezeu nu trimite nici o tragedie în mod deliberat în viața noastră, cu scopul de a aduce suferință și durere. Aceasta însă nu înseamnă că părintele, fie cel omenesc, fie Cel cereș, nu recunște faptul că uneori suferința este necesară. Știm că adesea suferințele vin în viața unui copil, și atunci este foarte dificil să stabilești cine suferă mai mult, tatăl ... sau copilul. Suferința vine asupra copilului pe mai multe căi. El poate fi neascultător sau rău și atunci are nevoie să fie îndreptat. Sau, poate că nesocotește legile naturale și aduce astfel asupra sa și a corpului său boala și suferința. Nesocotînta omului poate aduce multe nenorociri și suferințe individului sau unui grup de oameni. Dar toate acestea nu schimbă cu nimic legătura dragostei părintești față de copilul său.

În cazul lui Dumnezeu, Isus Hristos ne-a arătat foarte clar că Tatăl nostru cereș este foarte interesat în binele și prosperitatea omului. El a prezentat acest mesaj în Predica de pe Munte: „Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strîng nimic în grînare; și totuși Tatăl nostru cel cereș le hrănește. Oare nu sînteți voi cu mult mai de preț decît ele? Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorîndu-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui? Și de ce vă îngrijorați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc erinii de pe cîmp; ei nici nu torc, nici nu tes; totuși vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei. Așa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe cîmp, care astăzi este, dar mâine va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Nu vă îngrijorați dar zicînd: „Ce vom minca?” Sau: „Ce vom bea?” Sau: „Cu ce ne vom îmbrăca?” Fiîndcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl nostru cel cereș știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai înții Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri, vi se vor da pe deasupra” (Matei 6,26-33).

Din cele prezentate mai sus, reiese că Dumnezeu este în mod clar interesat, în ceea ce ne privește, mult mai mult decît numai de binele și prosperitatea noastră temporară. În primul rînd, El este interesat în mintuirea noastră. Dar... El cunoaște și nevoile noastre temporare. Este voia Tatălui Cereș aceea ca omul nu numai să se bucure de beneficiile și binecuvîntările acestei vieți pămîntești, ci ca în final, el să fie cu totul eliberat de întîmplările și necazurile inerente acestei vieți și să moștenească Împărăția Cerului. „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl nostru vă dă cu plăcere Împărăția” (Luca 12,32).

Pătrunderea păcatului în lume, cu tot cortegiul său de rele și nenorociri, ca urmare a neascultării omului, n-a schimbat scopul pe care l-a avut Dumnezeu atunci cînd a creat acest pămînt și pe om. Istoria tragică a păcatului și a suferinței este numai un preludiu. În înțelepciunea Sa înșinită și în dragostea Sa, El a arătat în mod sigur că păcatul va ajunge la un punct final, că i se va pune capăt. Mai mult chiar, Dumnezeu în per-

soană S-a cuprins direct în această tragedie prin Fiul Său, care, ca Fiul al omului, a devenit garantul neamului omenesc.

Deci atunci cînd necazul și suferința ajung partea noastră, este bine să ne aducem aminte că Tatăl nostru cereș a mers înaintea noastră, făcînd aceeași experiență, numai că El a simțit într-o măsură înșinit mai mare durerea, decît o simțim noi, oamenii. Răspunsul pe care un pastor l-a dat unui tată, a cărui inimă era zdrobită la vestea pierderii fiului său, are o valoare simbolică pentru noi toți, atunci cînd trecem prin necazuri. Tatăl în cauză se adresă pastorului său, spunîndu-i: „Unde a fost Dumnezeu, la data aceea cînd fiul meu a fost ucis?” Răspunsul a venit cu aceeași zădărnici de inimă și înțelegere: „El a fost în același loc unde a fost și cînd Fiul Său a fost ucis”.

Cum am spus mai sus, Tatăl nostru cereș a intrat în tragedia omului, prin Fiul Său, pe care L-a dat omului păcătos, lumii. Scopul Său ... acela de a vedea și de a fi alături de om în tragedia păcatului a fost confirmat, și în final, asigurarea

rea este dată cu privire la eliberarea din orice necaz și suferință. Niciodată Dumnezeu nu aduce suferințe și necazuri asupra omului, dar atunci când acestea se abat cu toată puterea asupra noastră, fie ca un rezultat al păcătuirii, fie din întâmplare, El a pregătit și calea de a fi scăpați din ea.

Dacă, deci, Dumnezeu nu trimite în mod deliberat necazul și suferința în viața omului, atunci de ce oare acestea sînt îngăduite? S-a spus și s-a scris mult în legătură cu această problemă. Cineva spunea: „Bunătatea lui Dumnezeu, departe de a fi negată, este demonstrată de către posibilitatea dezastrelor. Să vedem și în acest fel problema. Dumnezeu a îngăduit posibilitatea păcătuirii, pentru ca să existe și sfînșirea sau posibilitatea sfînșeniei. Dacă omul creat de Dumnezeu n-ar fi putut păcătui, el nu s-ar fi putut nicicum ridica la stadiul sfînșirii. El ar fi fost un automat. Intr-un fel asemănător, Dumnezeu îngăduie dezastrul, pentru că, asumîndu-și riscul dezastrului, omul poate deveni o ființă mai elevată, mai mare decît ar fi devenit dacă dezastrul n-ar fi fost îngăduit”.

Trebuie, de asemenea, să facem distincție între ceea ce Dumnezeu îngăduie și ceea ce El intenționează, plînuiește sau dorește să facă. Trebuie să facem distincție între voința lui Dumnezeu și îngăduința lui Dumnezeu. Voința lui Dumnezeu este aceea de a salva, de a mîntui pe oameni și a-i face părtași slavei Sale veșnice. Dumnezeu a îngăduit posibilitatea păcatului și și-a asumat riscul dezastrului, pentru că omul a fost creat ca un agent moral liber, destinat a fi sfînt, dacă el avea să facă alegerea cea bună.

Mai există și un alt aspect al necazului, care trebuie să fie înțeles și acceptat în viață. Suferința, cu toate problemele ei, nu este totdeauna și de toți acceptată. Pentru mulți nu este o problemă să înțeleagă de ce anume unii oameni slabi, răi, stricați ajung să sufere pentru faptul că ei, în mod deliberat calcă legile lui Dumnezeu și legile naturale, așezate de Creator în natură. Dar faptul că cei nevinovați ajung să sufere, atunci cînd au făcut tot ceea ce au putut mai bine ca să trăiască în armonie cu legile vieții, acest lucru este, pentru mulți dintre ei, cauza unei mari și profunde nedumeriri. În legătură cu aceasta, este bine să nu uităm faptul că în ceea ce-L privește pe Dumnezeu, El n-a făcut niciodată deosebire între cel neprihănit și cel păcătos, atunci cînd a fost vorba de suferință.

Biblia declară în mod deschis și clar: „Tutorul li se întîmplă toate deopotrivă; aceeași soartă are cel neprihănit și cel rău, cel bun și curat ca și cel necurat, cel ce adu-

ce jertfă, ca și cel ce n-aduce jertfă; cel bun ca și cel păcătos, cel ce jură ca și cel ce se teme să jure! Am mai văzut apoi sub soare, că nu cei iuși alegă, că nu cei viteji cîștigă războiul, că nu cei înțelepți cîștigă piinea, nici cei pricepuți bogăția, nici cei învățați bunăvoința, ci toate atîrnă de vreme și împrejurări” (Ecl. 9, 2.11).

Prima propoziție este șocantă pentru cel neavizat: „Toate lucrurile sînt la fel pentru toți”. Acest adevăr cuprinde în sine atît pe cei buni, cît și pe cei răi, indiferent de rasă, rang, sau poziție socială. Isus declară: „V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri: dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16,33). Apostolul Pavel, adresîndu-se unui grup de creștini, le spunea: „Întărind sufletele ucenicilor, El îi îndemna să stăruie în credință și spunea că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri” (Fapte 14,22).

Nu se face nici o excepție, nici pentru cel sfînt și nici pentru cel păcătos în ceea ce privește părășia suferințelor. Toți sînt în același fel loviți. Dumnezeu nu face deosebire de persoană, și Satana caută să distrugă pe toți. În final, chiar uneltele sale vor bea din cupa amară din care au bătut cu toții.

Avînd aceste realități înaintea noastră, ne dăm numaidecît seama că problema aceasta a acceptării realității vieții cere o credință puternică, o credință ce transcende lucrurile trecătoare ale vieții noastre cotidiene. În aceasta este de fapt ceea ce creștinismul are de oferit. Același Isus care a spus: „În lume veți avea necazuri”, a zis, de asemenea: „Indrăzniți, căci Eu am biruit lumea”. El a adresat chemarea: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11,28).

Tragedia vieții, atunci cînd se abate asupra noastră, poate foarte bine să fie înțeleasă în lumina crucii lui Hristos, ca urmare a tragediei păcătuirii omenești. La cruce, Dumnezeu a venit în viața noastră, unde era întuneric profund. Aici, necazul și durerea lumii întregi s-au întîlnit, apăsînd pe umerii Fiului lui Dumnezeu. Aici „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neînîndu-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări” (2 Cor. 5,19): „căci Dumnezeu a vrut ca toată plîntatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atît ce este pe pămînt, cît și ce este în ceruri, făcînd pace, prin singele crucii Lui” (Col. 1,19-20). În final, aici se răspunde întrebării chimuitoare: „De ce suferă cel neprihănit?” Căci, „El ,care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Rom. 8,32).

CRED

Considerații cu privire la Simbolul Credinței

„Cred... Și într-unul Domn Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, unul născut, care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii; Lumină din lumină, Dumnezeu adevărat, din Dumnezeu adevărat, născut nu făcut. Cel de o ființă cu Tatăl prin care toate s-au făcut”.

Domnul Isus Hristos este a doua Persoană a Sfintei Treimi. Sfînta Scriptură nu-L numește în mod direct Persoană, dar Îl numește Fiul. Numele de „Fiul” arată existența unei Persoane. El are aceeași natură ca și Dumnezeu-Tatăl. De aceea este Dumnezeu adevărat. Cu toate că Sfînta Scriptură conține mărturii nenumărate din care se vede dumnezeirea Sa, ea a fost contestată sau înțeleasă greșit în decursul timpului, de mulți credincioși și chiar de către unii teologi.

Biblia înfățișează a doua persoană a Sfintei Treimi ca fiind Fiul lui Dumnezeu în înțelesul propriu al cuvîntului, deci ca pe unul care a primit ființa sau natura Sa de la Tatăl; ca pe Acela căruia Tatăl I-a împărtășit Ființa Sa proprie. Psalmistul ne înfățișează pe Mesia cînd zice: „Tu ești Fiul meu, astăzi Te-am născut”. (Ps. 2,7 u.p.). El este nedespărțit de Tatăl, după cum nedespărțită este raza soarelui de... soare. Si după cum raza există de cînd există soarele, tot astfel există și Fiul de cînd există Tatăl, adică din veșnicie.

Pre existența Domnului Hristos este mărturisită de Insuși Mintuitorul cînd zice: „Și acum Tată, proslăvește-Mă la Tine Insuți cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea”. (Ioan 17,5). Evanghelistul Ioan în Evanghelia sa în cap. 1, 1-2 declară: „La început era Cuvîntul și Cuvîntul era cu Dumnezeu și Cuvîntul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu”. Proorocul Mica Îl declară prin iluminare divină în cap. 5,2 din cartea sa, ca avînd o „obîrșie care se suie pînă în zilele veșniciei”. Aceste expresii ne dau ima-

Redacția

ginea celui mai îndepărtat timp care poate fi conceput înainte de a fi fost create toate lucrurile, înainte de orice alt început — veșnicia din trecut, fiind Creator, existența Sa antedatează începutul din Gen. 1,1. El a fost iubit de Tatăl „înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17,24). „Avea chipul lui Dumnezeu” (Fil. 2,6). Scaunul Lui de domnie, este în veci de veci” (Evr. 1,8). „El este mai înainte de toate lucrurile” (Col. 1,17). „Este înainte de Abraham” (Ioan 8,18). S-a pogorât din cer de la Tatăl (Ioan 3,13 ; 13,3).

Domnul Hristos posedă atributele lui Dumnezeu. 1. Veșnicia (Apoc. 1,11-17-18). 2. Existența prin Sine (Ioan 5,26). 3. Omniprezența (Ioan 3,13) Există în cer în timp ce este pe pământ (Mat. 20,20). 4. Atotștiința (Ioan 2,24 ; Col. 2,2-3). 5. Atotputernicia (Mat. 28,1 ; Filip. 3,20-21 ; Apoc. 1,8 ; 6). Imuabilitatea (Evr. 1,11-12 ; 13,8).

El este proclamat de Sfânta Scriptură ca Domn peste toate, cu toată smerenia de care a dat dovadă (Fapte 2,36 ; 10,36). Este declarat ca fiind Dumnezeu, de cei apropiați de El. Ioan Botezătorul (Ioan 1,32-34 ; Petru — Mat. 16,16-17). Samaritena (Ioan 4,42). Sutașul roman (Marcu 15,39). Saul din Tars (Fapte 9,20 ; Rom. 1,4). Este arătat ca divin în mandatul apostolic (Mat. 20,19). A dat pe față o iubire ca a lui Dumnezeu (Ioan 15,9 ; Efes. 5,2). El schimbă prin puterea Lui viața oamenilor. Fără această schimbare creștinul este un non-sens (Ioan 3,3) Nașterea din nou este un act divin iar Săvârșitorul ei este arătat ca fiind Dumnezeu (1 Petru 1,3). El a săvârșit multe minuni iar scopul lor a fost tocmai afirmarea divinității Sale (Ioan 14,41 ; 10,38).

Înțelegerea acestui adevăr este esențială pentru orice credincios. Realizarea mântuirii cere un Mișcător divin. Numai în virtutea dumnezeirii Sale poate Mântuitorul să acorde iertarea, să dea putere pentru o viață nouă și să conducă la viață veșnică pe cei credincioși.

Mai pot fi date și alte împrejurări în care Sfintele Scripturi atribuie Domnului Hristos însușiri ce nu se pot atribui decât numai lui Dumnezeu, evidențiind adevărul că Isus Hristos este Dumnezeu adevărat. Insuși Tatăl cu ocazia botezului îl recunoaște ca Fiul al lui Dumnezeu și Dumnezeu adevărat (Ioan 3,17). Înaintea lui Caiafa la întrebarea ce I se pune : „Te jur pe Dumnezeu cel viu să ne spui dacă ești Tu Hristosul, Fiul lui Dumnezeu” Isus răspunde : „Tu ai zis”, „adică așa precum spui (Mat. 26,63)

Divinitatea Fiului sau a lui Isus Hristos se vede și din alte texte scripturistice în care I se atribuie natură și însușiri dumnezeiești. Despre El se spune că „a fost înălțat în slavă” (1 Tim. 3,16). Că este de o ființă — consubstanțial — cu Tatăl. „Eu și Tatăl una sîntem” (Ioan 10,

30). Că în El locuiește toată plinătatea dumnezeirii (Col. 2,9). Că I Se cuvine adorarea dumnezeiască (Ioan 5,23).

Este adevărat că în Sfânta Scriptură există câteva expresii din care pare a rezulta că Fiul nu este egal și consubstanțial cu Tatăl și deci că nu ar fi Dumnezeu adevărat. Dacă însă privim aceste expresii în context și avem în vedere intenția cu care ele au fost pronunțate, vom observa că nu există nici o contradicție între ele și textele citate mai sus. Iată câteva din aceste expresii : „Tatăl este mai mare decît Mine” (Ioan 14,28). „Iar despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni, nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Marcu 13,32). Cînd citim astfel de expresii nu trebuie să uităm că ele au fost pronunțate de Mîntuitorul care are două naturi : dumnezeiască și omenească. De aceea El vorbește ca Dumnezeu și ca om. Domnul rostește expresiile de mai sus ca om. Deci în ce privește natura omenească a lui Isus Hristos, aceasta este fără îndoială inferioară lui Dumnezeu Tatăl. Tatăl este Autorul naturii omenești, de aceea El este mai mare decît aceasta.

De asemenea varietatea de nume atribuite Domnului Hristos implică divinitatea Sa. Titlurile și numele Sale largesc noțiunea de Dumnezeu la care Fiul este total părtaş. Proorocul Isaia îl numește „Părintele veșniciei” (Is. 9,6). Emanuel, Dumnezeu cu noi (Mat. 1,23). Apostolul Petru crede în El ca fiind „Fiul Dumnezeului celui viu” (Mat. 16,16). Evanghelistul Marcu își începe Evanghelia cu o declarație solemnă : „Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu” (Marcu 1,1). Doctorul Luca în Evanghelia sa redă cuvintele îngerului către fecioara Maria : „Cel ce Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1,35). Tot îngerul cereșc anunțînd păstorilor nașterea lui Mesia îl numește „Hristos Domnul” (Luca 2,11). Evanghelistul Ioan tratînd originea Logosului creator adică a Cuvîntului, spune : „Cuvîntul era Dumnezeu... și Cuvîntul S-a făcut trup”. (Ioan 1,1-14). Apostolul Toma exclamă plin de uimire la înălțarea cu Isus după înviere : „Domnul meu și Dumnezeuul meu” (Ioan 20,28). „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus”, (Fapte 4,33), primul martir creștin Ștefan, înălță ultima sa rugăciune zicînd : „Doamne Isuse” (Fapte 7,59), iar scriitorul Epistolei către Evrei reluînd cuvintele Psalmului 45, îl declară pe Isus, Dumnezeu, cînd zice : „a moștenit un nume mult mai minunat... Tu ești Fiul Meu... Toți îngerii lui Dumnezeu sînt I se închine... Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci” (Evr. 1,4-8). În prima sa epistolă, evanghelistul

Ioan referindu-se la Mîntuitorul său declară... „noi sîntem în cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos. El este Dumnezeu adevărat...” (1 Ioan 5,20).

Hristos nu era un nume personal prin care să-L cunoască oamenii cînd a fost pe pământ, ci un titlu folosit pentru a-L identifica pe Acela în care își găseau împlinirea făgăduințele și profețiile Vechiului Testament, Pentru aceia care credeau în El ca fiind trimisul lui Dumnezeu. El era Hristosul adică Mesia „cel uns” de Dumnezeu ca să fie Mîntuitorul lumii. Cînd sînt folosite împreună ca în Mat. 1,18 ; 16,20 ; Marcu, 1,1 cele două nume Isus și Hristos, constituie o mărturie de credință că Isus din Nazaret, Fiul Mariei, este în adevăr Hristosul adică Mesia. Avea să mai fie cunoscut ca Emanuel — Dumnezeu cu noi prin care se recunoaște dumnezeirea Sa și nașterea dintr-o fecioară (Mat. 1,23).

Isus Insuși a folosit de obicei numele de „Fiul al omului” — (Marcu 2,10), expresie niciodată folosită de alții cînd vorbeau despre sau cu El. Prin acest titlu care pare să aibă implicații mesianice, Isus accentua natura Sa omenească, gîndindu-Se fără îndoială la sămînța făgăduită din Gen. 3,15. El folosea rar numele de „Fiul al lui Dumnezeu” care accentua dumnezeirea Sa.

În această calitate Isus, Domnul Dumnezeu nostru, are drept la închinare ca și Tatăl. Sfînta Scriptură condamnă idolatria, adică o închinare la alte ființe sau lucruri. Amintim mai întîi porunca a doua din Decalog : „să nu te închini inaintea lor și să nu le slujești... că Eu Domnul Dumnezeuul tău sînt un Dumnezeu gelos” (Exod 20,4-6). Cînd sutașul Corneliu s-a închinat lui Petru, acesta „l-a ridicat și a zis” : „scoală-te, și eu sînt om” ! (Fapte 10, 25-26). Cînd la Listra, Pavel și Barnaba au vindecat pe ologul din naștere, noroadele se pregăteau să le aducă jertfe ca unor zei ; abia au putut să-i împiedice de la acest lucru (Fapte 14,11-18). Mai mult decît atât, la vederea privelștilor profetice descoperite de îngerul Gabriel, Ioan a fost înclinat să-i aducă închinare dar acesta a trebuit să-l împiedice categoric : „Ferește-te să faci aceasta !” (Apoc. 19,10 ; 22,8-9). Insuși aceiași Sfînta Scripturi poruncește să se aducă lui Hristos toată închinarea convenită lui Dumnezeu. Insuși Domnul Hristos a legat închinarea care se aduce Tatălui cu aceea care I se aduce Lui (Ioan 5,23) ; iar în Evr. 1,6 deja citat, Insuși Dumnezeu dă o poruncă solemnă : „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine”. Sfîntul apostol Pavel scrie Epistola primă către Corintenii în introducerea căreia indică pe destinatari care sînt toți aceia care cheamă în rugăciune și închinare „numele lui Isus Hristos Domnul lor și al nostru” (1 Cor. 1,1-2.) Același apostol declară în Epis-

tola către Filipeni (Cap. 2,10-11) că „Isus Hristos este Domnul” și că în numele lui Isus să se plece orice genunchi”.

Evangelhiile ne relatează numeroase cazuri cind oamenii au adus lui Isus închinare deplină. Astfel, femeia canaaneancă I s-a închinat lui Isus și I-a zis: „Doamne!” (Mat. 15,25). După înviere, femeile care au înfîlnit pe Mintuitorul, de bucurie și cu adorare I s-au închinat”. (Mat. 28,9). Sfîntul apostol Petru, dîndu-și seama de lipsa lui de vrednicie s-a aruncat la genunchii lui Isus (Luca 5,8) iar cu ocazia despărțirii de Domnul lor care Se înălța, ucenicii I s-au închinat și s-au întors cu o mare bucurie (Luca 24,52).

Dacă Domnul Isus n-ar fi fost Dumnezeu și ar fi acceptat închinarea s-ar fi făcut vinovat de blasfemie, dar din declarațiile mai sus citate, Insuși Dumnezeu recunoaște dumnezeirea Sa și proclamă ca toți să I Se închine.

Cîteva dintre nenumăratele referințe ale scrierilor inspirate ale Spiritului Profetic care vin să confirme toate cele de pînă aici, pun pe ceea ce autenticității și adevărului pe temeiurile credinței noastre în Isus Hristos Fiul omului și Fiul lui Dumnezeu. Să le urmărim cu respect și cu atenție :

„Hristos, Cuvîntul, singurul născut al lui Dumnezeu, era una cu Tatăl cel veșnic — una în natură, în caracter, în scop — singura Ființă care putea să intre în toate sfaturile și planurile lui Dumnezeu”. (P.P.p. 34).

„Iudeii nu auziseră niciodată mai înainte astfel de cuvinte de pe buze omenești, și o convingere puternică a pus stăpînire pe ei; părea că divinitatea a străbătut prin natura omenească cînd Isus a zis: „Eu și Tatăl sintem una”. Cuvintele lui Hristos erau pline de o adîncă semnificație atunci cînd a susținut că El și Tatăl erau una în substanță avînd aceleași atribute. (S.T. 27 nov. 1893, p. 54).

„Lumea a fost făcută prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El”. Dacă Hristos a făcut toate lucrurile, El a existat înaintea tuturor lucrurilor. Toate cuvintele spuse cu privire la aceasta sînt atît de hotărîte încît nu rămîne nici o îndoială. Hristos era Dumnezeu adevărat în cel mai înalt înțeles. El era cu Dumnezeu din toată veșnicia. Dumnezeu mai preus de tot, veșnic, binecuvîntat....

„Există lumină și slavă în adevărul că Hristos era una cu Tatăl mai înainte de întemeierea lumii”... (R. H. 5 aprilie 1906).

„Răscumpărătorul lumii a fost egal cu Dumnezeu. Autoritatea Sa era autoritatea lui Dumnezeu. El a declarat că nu a avut o existență aparte de Tatăl... (R.H. 7 ian. 1890).

„Iehová este numele dat lui Hristos”. (S.T. 3 mai 1899).

„Înainte de intrarea păcatului între îngeri, Hristos Cuvîntul, singurul născut al lui Dumnezeu era una cu Tatăl cel veșnic — una în natură, în caracter și în scop — singura ființă din tot Universul care putea intra în toate sfaturile și planurile lui Dumnezeu. Prin Hristos, Tatăl a realizat crearea tuturor ființelor cerești”. (T.V. p. 452).

„Din toată veșnicia Hristos era unit cu Tatăl și cînd a luat asupra Sa natura omenească, era încă una cu Tatăl”. (S.T. 2 august 1905).

„Cînd Cuvîntul lui Dumnezeu vorbește despre natura omenească a lui Hristos atunci cînd a fost pe pămînt, el vorbește cu claritate și despre preexistența Sa. Cuvîntul a existat ca ființă divină, chiar ca Fiul cel veșnic al lui Dumnezeu, în unire și asemănare cu Tatăl... Din veșnicie El a fost Mijlocitorul legămîntului. Acela în care aveau să fie binecuvîntate toate națiunile pămîntului, afit iudei cit și neamuri, dacă aveau să-L primească. „Cuvîntul era cu Dumnezeu și Cuvîntul era Dumnezeu”. Înainte ca oamenii sau îngerii să fi fost creați. Cuvîntul era cu Dumnezeu și era Dumnezeu”. (R.H. 5 aprilie 1905).

În mărturisirea de credință a Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea se afirmă că: „Domnul Isus Hristos este Dumnezeu adevărat, fiind de aceeași natură și ființă ca și Tatăl cel veșnic. Păstrîndu-și firea dumnezeiască, El a luat natura omenească, a trăit pe pămînt ca om, ne-a lăsat prin viața Sa modul de trăirea principiilor dreptății, a dovedit legătura Sa cu Dumnezeu prin legături puternice, a murit pe cruce pentru păcatele noastre, a înviat din morți, S-a înălțat la cer și șade la dreapta Tatălui unde mijlocește pentru noi”.

Credința noastră se întemeiază pe Mintuitorul nostru Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu adevărat, Creator și Răscumpărător al nostru din păcat. Dumnezeu-Fiul este punctul central al Planului de Mintuire și al Creațiunii. Numele Său, Emanuel-Dumnezeu este cu noi — redă în mod desăvîrșit apartenența Sa la familia omenească. Isus este mai real și mai accesibil înțelegerii noastre decît Tatăl și Dubul Sfînt. Acesta a fost motivul principal pentru care S-a intrupat: să ne facă cunoscut pe Dumnezeu. Hristos este Dumnezeu în natură, putere și autoritate.

Ce fericit sint că pot crede într-unul Domn Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, unul născut, care din Tatăl S-a născut mai înainte de toți vecii. Lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, născut nu făcut; Cel de o ființă cu Tatăl prin care toate s-au făcut.

pastor

N. Dumitrescu

epistola

Evrei 11,23-28: „Prin credință a fost ascuns Moise trei luni de pămîntii lui, cînd s-a născut pentru că vedeau că era frumos copilul, și nu s-au lăsat înspăimîntați de porunca împăratului. Prin credință Moise, cînd s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decît să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decît comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire. Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mînia împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut. Prin credință a prăznuit el Paștele și a făcut stropirea singelui, pentru ca nimicitorul celor întîi născuți să nu se atingă de ei”.

Versetul 23. „Moise... a fost ascuns trei luni”. Nu mic a fost curajul și nu puțină a fost credința părinților lui Moise, pentru a ascunde copilul nou născut, în ciuda poruncii exprese a lui Faraon. Dacă ei nu ar fi ascuns pe Moise, probabil că Dumnezeu ar fi găsit o altă cale spre a-l ocroti și a-l păstra viața. Părinții însă, au cooperat cu Cel Autoputernic și în acest fel numele lor este trecut în rîndul aceluia care prin credință vor moșteni făgăduința.

În traducerea de Cornilescu a Bibliei, atît în Exod 2,2 cît și în Fapte 7,20 și Evrei 11,23, ni se spune că pruncul Moise era... „frumos”, adică nu avea nici o diformitate fizică, era sănătos, era un copil normal.

Versetele 24-26. Istoria vieții lui Moise este bine cunoscută și nu este nevoie să o mai repetăm aici. Cînd a crescut mare, el a renunțat la legăturile sale cu curtea imperială, a renunțat la tilurile și pozițiile ce-i reveneau de drept ca prinț moștenitor, și a ales mai degrabă să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decît să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului.

Raportul acesta al Sfintei Scripturi este foarte semnificativ și plin de importanță atunci cînd dorim să înțelegem bine viața și activitatea acestui caracter urias. Fără îndoială că la curtea imperială a Egiptului se găseau multe și felurite plăceri, Curțile orientale au fost totdeauna rentumite pentru des-

către evrei

frîul și corupția ce domnea acolo, și nu există nici un motiv să credem că imperiala curte a lui Faraon făcea cumva excepție de la această regulă. Moise însă, a renunțat, a părăsit viața de plăceri și comoditate, ca să poată fi cu poporul său, chiar dacă lucrul acesta avea să însemne necazuri, suferințe și privațiuni.

Făcînd astfel, Moise, în realitate nu renunța la prea mult. Dumnezeu avea ceva mult mai bun pentru el. Moise era conștient de faptul că plăcerile păcatului erau numai pentru „o clipă”, și ziua judecării, a socotelilor finale avea să vină curînd. El „avea ochii pironiți spre răsplătire”. Pentru el ocară lui Hristos constituia o bogăție și o valoare mult mai mare decît toate comorile Egiptului. Aceste comori, în lumina a ceea ce oamenii au găsit în piramidele Egiptului, nu erau de lepădat. Chiar sub raportul valorilor de astăzi, ele reprezentau o valoare colosală, ca să nu mai vorbim de valoarea lor artistică. Dar nici unul dintre lucrurile acestea nu l-au atras pe Moise intr-atîta, încît să-l facă să rămînă lingă ele. El cunoaștea foarte bine valoarea comorilor Egiptului; dar știa și comorile cele nespuse de mari ale lui Isus Hristos. De aceea el a ales să rămînă cu poporul lui Dumnezeu, cu poporul său și să împartă cu el bucuria și necazul, suferința și biruința. Și el a făcut o alegere bună cu urmări veșnice.

Versetul 27. „A părăsit Egiptul”. Egiptul era căminul, patria sa. Dar a trebuit să fugă din ea pentru a-și scăpa viața, și aceasta pentru motivul raportat în Ex. 2,11-15. Un comentator se referă la acest episod ca fiind acela cînd Moise a condus pe poporul Israel afară din Egipt, dar este clar faptul că în primul rînd se referă la fuga sa pricinuită deuciderea egipteanului în încercarea sa de a face dreptate fraților săi și a-i scoate prin forță. La acest moment al vieții lui face referență și diaconul Ștefan în Faptele 7,23-29.

Versetul 28. „A prăznuit el... Paștele”. Raportul acesta îl găsim în Exodul 12,11-27. Dumnezeu a făgăduit că El va cruța viața înților născuți, dacă îngerul nimicitor va vedea singele stropit pe ușorii casei. Această stropire era, în principiu, o problemă de credință pentru că știm cu toții că nu exista nici

o putere în singele unui miel nici înainte și nici după ce acesta era sacrificat. Puterea și ceea ce a dat valoare acestui act, și care s-a luat în considerație înaintea lui Dumnezeu, a fost actul ascultării, din partea celui ce îndeplinea acest ritual, și în simbolistica mielului junghiat care reprezenta pe Mielul lui Dumnezeu care avea să fie junghiat și adus ca jertfă. Stropirea singelui era o problemă de credință, care avea menirea să înalțe pe aducător și pe cel care prin ascultare exercita credința de la cele firești, de la ceremonile ce nu erau decît o umbră a celor cerești, la credința puternică și temeinică în Mielul lui Dumnezeu.

Evrei 11,29-31 „Prin credință au trecut ei Marea Roșie ca pe uscat, pe cînd Egiptenii, care au încercat s-o treacă, au fost înghițiți. Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite șapte zile. Prin credință n-a pierit curva Rahav împreună cu cei răzvrățiți, pentru că găzduise iscoadele cu bunăvoință”.

Versetul 29. „Au trecut Marea Roșie”. În cîteva cuvinte ale acestui verset, sînt cuprinse unele dintre cele mai mari și mai de seamă evenimente ale istoriei. Întîlnirea dintre Moise și împăratul Egiptului, plăgile, care în final au înfrînt încapăținarea împăratului și i-a smuls aprobarea, consimțămîntul ca să lase pe copiii lui Dumnezeu să plece; îngerul morții trecînd peste întreaga țară; fuga poporului; oștile lui Faraon urmărindu-i; desfacerea Mării Roșii și trecerea israeliților ca pe uscat prin ea cum și nimicirea oștilor egiptene prin înecarea lor — toate acestea se cuprind în actul eliberării lui Israel din robia Egiptului.

Versetul 30. „Zidurile Ierihonului”. Din nou avem ocazia să vedem cu ochii minții noastre, cît de mult se cuprinde în cîteva cuvinte. Israelul nu avea la data ieșirii lui din Egipt nici o armată instruită și înarmată, pentru a dărîma zidurile masive ale Ierihonului. Pentru ei a fost o problemă de credință, să fii ferm incredințat că se poate făptui orice lucru prin mijloacele pe care le are și le folosește Dumnezeu. Din punct de vedere omenesc, al strategiei umane, era o nebunie să gîndești că folosind astfel de metode, se poate realiza prăbușirea unor ziduri oricît ar fi ele de sla-

be și neîntărite. Criticii, care în eforturile lor de a înlătura minunile și manifestările miraculoase ale divinității, au susținut că strigătele combinate ale tuturor celor ce au înconjurat Ierihonul, au făcut o astfel de presiune atmosferică, încît zidurile cetății s-au prăbușit. Dar explicația aceasta este mult mai greu de acceptat, de crezut, decît să accepți raportul simplu al faptului că prăbușirea zidurilor s-a făcut prin credința în Dumnezeu.

În orice caz, cu greu se poate admite cum că israeliții au avut atunci vreo teorie științifică în mîntea lor, sau că erau convinși de faptul că datorită unor cauze naturale, se pot realiza asemenea efecte. În ceea ce-i privește, ei n-au făcut decît ceea ce li s-a spus, și cînd cele ce li s-au spus că se vor realiza, s-au realizat, ei au crezut cu simplitate și sinceritate că Dumnezeu a făcut lucrul acesta pentru ei. Unii pot numi acest lucru... credință.

Versetul 31. „Curva...Rahav”. Dacă noi am fi scris acest raport scripturistic, cu siguranță că am fi omis acest nume, așa cum am fi omis și alte nume. Nu vedem nici un motiv pentru care Dumnezeu să fi folosit tot atîtea cuvinte ca să ne vorbească despre Rahav, cite a folosit pentru descrierea trecerii Mării Roșii de către poporul Israel. De aceea, noi trebuie să credem că Dumnezeu știe mai bine și cunoaște mai bine ce trebuie să se spună, sau ce trebuie să se facă.

Iscoadele menționate aici, nu sînt cele despre care se vorbește în Numeri 13 și 14. Ci erau doi tineri trimiși de Iosua, și despre ei găsim scris în Iosua 2,1-24; 7,22-25.

S-au făcut încercări să se demonstreze cum că Rahav n-a fost o desfrînată, ci o hangîță. Dovezile scripturistice lasă, totuși, puțină posibilitate pentru acceptarea acestei ipoteze și nu ne îndoiim de faptul că ea era, sau că fusese cîndva, o femeie cu un caracter îndoielnic. Orice ar gîndi oamenii despre unele păcate, cum că unele ar fi mai de condamnat decît altele, că unele n-ar fi chiar atît de ... păcătoase, adevărul este acela că toate păcatele sînt ... nespuse de păcătoase, și că acestea nu sînt nicicum mai de condamnat la femei decît la bărbați. Rahav, oricare ar fi fost viața ei din trecut, a putut să renunțe, să părăsească păcatele ei, așa cum și alții le-au părăsit pe ale lor, să se întorcă la Dumnezeu din toată inima și să fie iertată. Iar dacă Rahav a fost o femeie cu un caracter imoral și păgînă, cu atît mai mare este slava lui Dumnezeu pentru reala ei convertire. Dacă Dumnezeu poate lua o femeie, o păcătoasă, din Noul Testament, și să facă din ea un monument al milei și iubirii Lui salvatoare, oare nu putea să facă Dumnezeu același lucru și în V. Testament? Oare nu este spre slava lui Dumnezeu atunci cînd ni se arată, ni se demonstrează că

El poate să schimbe astfel de vieți? Iacob nu spune că Rahav a fost „socotită neprihănită”, iar evreii o pun printre cei de care „lumea nu era vrednică”. (Iacob 2,25; Evr. 11,38). Mai târziu, Rahav s-a căsătorit cu Salmon, care a fost tatăl lui Boaz, tatăl lui Obed, tatăl lui Isai, tatăl lui David, tatăl Domnului Hristos (Matei 1,5; Luca 1,32).

Acum, probabil, că sîntem gata să retragem declarația pe care am făcut-o, mai sus, cum că noi n-am cuprinde pe Rahav în această listă a celor biruitori, a celor vrednici. Nu știm mai nimic, sau foarte puțin despre ea, dar sîntem bucuroși, că numele ei este acolo. **Acest lucru arată ce și cît poate face Dumnezeu; că El nu ține cont de persoane; și că cel mai mic, cel mai de jos, poate să ajungă cel mai sus, în locurile de frunte.**

Evrei 11,32: „Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea, dacă aș vrea să vorbesc despre Ghedon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel și de prooroci!”

„Vremea... nu mi-ar ajunge”. Există o lecție și o predică în toate sau în fiecare dintre aceste nume.

Ghedon. Am putea foarte bine să-l numim „cel lipsit de credință”. Toma necredinciosul Vechiului Testament. El n-a crezut cele spuse de solul ceresc. A cerut un semn. Lina să fie plină de roua nopții, iar pămîntul din jur... uscat. Nici un strop de rouă. Și așa s-a întîmplat. „A stors lina, și a scos roua din ea, care a dat un pahar plin cu apă” (Jud. 6,38). După ce i-a fost împlinit și acest semn — pe lângă alte dovezi ale faptului că Dumnezeu era Acela care i se adresa, el ceru acum ca minunea să se inverseze. adică... lina să fie uscată și roua să ude pămîntul din jur. Și acest lucru s-a săvîrșit întocmai (vers. 39-40). Putem spune că el a avut mai puțină credință și decît Toma.

Lucrul acesta scoate în evidență ceea ce s-a subliniat mai înainte în acest capitol și anume că Dumnezeu alege, ca exemple oameni obișnuți, oameni care — în mod natural — nu au prea multă credință, pentru ca noi cei de astăzi să fim încurajați de exemplul lor și să nu cedăm așa de ușor în fața greutăților. Dacă în cazurile menționate, ar fi fost folosiți bărbați extraordinari, cu o credință titanică, am putea fi ispitiți să gîndim că numai astfel de oameni pot fi folosiți de Dumnezeu. Dar atunci cînd El alege oameni cu o capacitate obișnuită, chiar unii cu o credință mică, și arată ce și cît poate El face cu ei și prin ei, atunci trebuie să primim curaj și să credem că și pentru noi este speranță, și noi putem face lucruri mari pentru Dumnezeu. De aceea, sîntem bucuroși pentru faptul că în acest raport al eroilor credinței este menționat și Ghedon. El n-a avut prea multă credință; dar Dumnezeu a folosit pu-

ținul acela de credință pe care a avut-o, și a făcut lucruri mari prin el și cu el.

Barac. Istoria lui Barac o găsim relatată în cartea Judecătorilor, capitolele 4 și 5. Numele său este în mod inseparabil legat de Debora, profeta și port vocea lui Dumnezeu pe care Barac a urmat-o cu credințioasă. După cum Ghedon a fost un exemplu de credințioasă lipsită de interes personal, refuzînd pentru el împărăția, tot astfel Barac este un exemplu de umilință plină de credințioasă, fiind gata să întreprindă acțiuni mari, de pe urma cărora, personal, să nu aibă nici glorie, nici onoare (Jud. 8,23; 4,9).

Samson. Pentru urechile noastre numele lui Samson sună disonant în rîndul eroilor credinței. Puține lucruri găsim în experiența vieții lui care cer să-l recomandăm pentru aceasta. Dacă numele lui n-ar fi fost trecut aici, în rîndul eroilor credinței, poate că ne-am fi îndoit de mintuirea lui.

Capitolul al unsprezecelea din Epistola către Evrei este scris ca să ne ajute să avem o concepție mai bună despre ceea ce înseamnă judecata finală a lui Dumnezeu. În Împărăția Cerurilor vor fi unii despre care noi considerăm că nu vor ajunge acolo, sau despre care avem îndoieli serioase cu privire la mintuirea lor și vom fi uimiți cînd unii despre care eram convinși că vor fi în Împărăția Cerurilor... nu vor fi. După ce parcurgem acest capitol, după ce-i vom înțelege mesajul, nu vom mai fi surprinși să vedem incluse în el nume pe care în viziunea noastră subiectivă și firească le-am exclude. Acest capitol ne adresează un mesaj puternic și practic și anume, ne învață să nu judecăm, căci acest atribut aparține lui Dumnezeu.

Fără îndoială că pînă în final, Samson s-a regăsit. A avut răgazul să-și analizeze viața. Și-n întinericul în care se confundase și fusese confundat, n-a respins lumina credinței, a pocăinței și a reconstrucției. De aceea Dumnezeu, prin inspirație divină, l-a inclus aici, în acest capitol. Faptul acesta tranșează problema în mod definitiv. Samson aparține acestui capitol al bărbaților credinței și de aceea unii dintre noi trebuie să-și revizuiască concepția cu privire la ceea ce poate face Dumnezeu, și cu privire la cine va fi în cele din urmă mintuit. De aceea este de dorit să nu admitem judecări asupra unora dintre noi, condamnîndu-i la moarte veșnică, în timp ce Dumnezeu, nu gîndește în termenii acestia. De aceea, nu este oare mai bine, mai corect să lăsăm problema judecării în mîna lui Dumnezeu? Cu siguranță că așa trebuie să facem de acum înainte și fiecare dintre noi să ne vedem de viața și mintuirea noastră.

Ieftaie — David — Samuel. Apostolul Pavel are dreptate, atunci cînd spune că nu l-ar ajunge vremea să

vorbească despre toți aceștia. Privind la aceste nume... Ieftaie, David, Samuel... ne aducem aminte de faptul că au făcut — la timpul lor — lucruri mari pentru Dumnezeu. În ciuda slăbiciunilor lor, ei nu s-au dat bătuti, au perseverat în facerea binelui și desăvîrșirea vieții lor și au biruit.

Crede că sîntem conștienți de faptul că n-a fost intenția apostolului Pavel să ne dea aici lista completă a tuturor marilor și valoroșilor bărbați ai lui Dumnezeu care meritau să fie cuprinși aici. Dar el ne-a prezentat suficiente exemple ca să ne arate că toți aceștia au avut nevoie de credință și au avut credință, cel puțin mai înainte de a-și încheia experiența vieții lor. **Toate cele prezentate în acest capitol, sînt scrise pentru a prinde curaj, a urma exemplul credinței lor în viața noastră și a lua aminte la slăbiciunile și căderile lor ca să le evităm, spre a avea și noi numele noastre, alături de ale lor, insere în Cartea Vieții Mielului.**

Evrei 11,33-37: „Prin credință au cucerit ei împărăția, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțitul săbiei, s-au vîndecat de boli, au fost vîite în războaie, au pus pe jugă oștirile vrăjmașe. Femeile și-au primit înapoi pe morții lor înviați; unii ea să dobîndească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea, care li se dădea, și au fost chinuți. Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prizonieri, muncii”.

Versetul 33. S-ar putea ca cele amintite mai sus să fie aplicate la anumite persoane, dar nu avem date complete cu privire la cele ce aceștia au făcut, sau la încercările și suferințele prin care au trecut. David, Iosua, Barac și Ghedon, au adus eliberarea națiunii lor și au izgonit pe vrăjmași consolidînd împărăția lor. Abraam, Ilie și în general profetii, au lucrat în neprihănire și au călăuzit poporul pe calea neprihănirii, iar Daniel a închis gura leilor.

Versetul 34. Cei trei tineri prin hotărîrea și credința lor au făcut ca cerul să anuleze, să stingă puterea focului (Dan. 3,1-30). Moise a scăpat de sabia lui Faraon (Ex. 18,4). Același lucru se poate spune despre Ilie și David. Ezechia, din boala și slăbiciunea lui, a fost înșănătoșit și întărit (Is. 38). Iona-tan și David au fost viteji în războaie (1 Sam. 14,47,27; 2 Sam. 22,30).

Versetul 35. Văduva din Sarepta și Sunamita, amîndouă și-au primit înapoi fiii din ghiarele morții (1 Regi 17,22; 2 Regi 4,31-37). Nu avem nici o relatare în Vechiul Tes-

(continuare în pag. a 15-a)

Faptul că Isus Hristos afirmă că El este împlinirea făgăduințelor mesianice, cuprinse și în Sabat, ridică una dintre cele mai vitale probleme, și anume, cum a văzut Hristos adevărata păzire, a Sabatului. A susținut El oare valabilitatea instituției pentru urmașii Săi, ca fiind voința de neclintit a lui Dumnezeu? Sau, Hristos a considerat obligativitatea păzirii Sabatului ca fiind împlinită, iar prin venirea Sa, adevărul Sabat a fost înlocuit?

Unii comentatori interpretează discuțiile în legătură cu Sabatul, cum și activitatea de vindecare a lui Hristos ca acte intenționate și provocatoare, destinate a arăta că porunca Sabatului nu mai este nicidecum obligatorie. J. Danielou susține, de exemplu, că în episoadele în care sînt redată vindecările săvîrșite de Hristos, El, Hristos, „apare în mod concret ca inaugurînd adevăratul Sabat (duminica), care înlocuiește astfel Sabatul figurativ simbăta”.²⁷ W. Rordorf exprimă aceeași convingere, deși mult mai accentuat, atunci cînd scrie că „porunca Sabatului nu a fost numai împinsă undeva în spate, prin activitatea de vindecare a lui Isus, ci ea a fost pur și simplu anulată”.²⁸

Primele interpretări patristice

Din nefericire, aceste concluzii nu s-au bazat adesea pe o analiză a ceea ce Hristos a făcut sau a zis despre Sabat, ci mai degrabă în lumina primelor interpretări patristice a materialului cu privire la Sabat al Evangheliilor, care a devenit, și într-o mare măsură încă mai este, o moștenire tradițională și de necontestat. De fapt, după cel de-al doilea secol, scriitorii patristici au produs o listă de „călcări ale Sabatului”, menționate în Evanghelii, adăugînd la acestea — în mod constant — altele noi, pentru a construi un argument puternic împotriva Sabatului. Din Evanghelii, ei au cules acele exemple ale preînșelor, „călcări ale Sabatului” menționate de Hristos în discuția Sa cu fariseii, și anume; David, care în zi de Sabat s-a înfruptat din piinea punerii înainte pe care n-avea voie s-o mănince (Mat. 12,3; 1 Sam. 21,1-7); preoții, care executau operația circumciziei în această zi (Ioan 7,23) și care aduceau de asemenea jertfe (Mat. 12,5),²⁹ și chiar Dumnezeu în persoană, care nu-și întrerupe activitatea în zi de Sabat (Ioan 5,17).³⁰ Acest repertoriu a fost îmbogățit cu alte „dovezi”, cum ar fi exemplul lui Iosua, care a călcat Sabatul, atunci cînd „a poruncit copiilor lui Israel să meargă în jurul zidurilor Ierihonului”,³¹ sau al macabeilor, care au luptat și în Sabat.³² De asemenea au prezentat pe patriarhi și pe oameni neprihăniți care au trăit înainte de Moise și despre care se presupune că au trăit fără să păzească Sabatul.³³

Presupunînd (fără gînd de renunțare) că aceste argumente sînt bazate pe un criteriu sănătos de her-

meneutică biblică, oare nu cumva aceste excepții nu fac decît să confirme natura obligatorie a poruncii Sabatului? Chiar mai mult, oare nu cumva persoana care acceptă interpretarea primilor părinți bisericești, cum și folosirea materialului despre Sabat al Evangheliilor pentru a determina atitudinea lui Hristos, ca și atitudinea sa proprie față de Sabat, subscrise de asemenea, spre a fi consecvent, la explicațiile lor negative și conflictuale cu privire nu numai la însemnătatea Sabatului, ci de asemenea la întreaga economie iudaică? Ar fi interesant să aflî, să știi dacă vreun cercetător erudit al Bibliei ar fi de acord, de exemplu, cu Barnaba, care susține că „practicarea ad literam a Sabatului nu fusese niciodată obiectul vreunei porunci a lui Dumnezeu”,³⁴ sau că iudeii au pierdut legămîntul „în mod complet chiar după ce Moise l-a primit” (4,7); sau cu punctul de vedere al lui Iustin, anume că Dumnezeu a impus iudeilor Sabatul ca un semn al infamiei, ca să-i deosebească spre pedeapsă, în ochii romanilor,³⁵ sau cu notiunea pe care o găsim în Syriac Didascalia (21), cum că Sabatul fusese impus iudeilor ca un timp de bocet;³⁶ sau cu concepția lui Aphrahates, și anume că Sabatul a fost introdus ca urmare a căderii.³⁷

Dacă aceste interpretări ale însemnătății și naturii Sabatului trebuie respinse ca nefiind susținute de dovezile scripturistice ale Vechiului Testament, atunci nu mai există nici o justificare pentru folosirea ca „dovezi” a argumentelor lor împotriva Sabatului, deoarece, în mare măsură, acestea sînt bazate pe acest fel de false presupuneri.

Mai tîrziu, în studiul nostru, vom observa că o combinație a condițiilor care ridicau tensiunea dintre Roma și iudei și între Biserică (comunitate) și Sinagogă în prima parte a secolului al doilea, au contribuit la dezvoltarea unui „anti-iudaism de diferențiere”. Această situație se exprimă printr-o negativă reinterpretare a întregii istorii, cît și a rînduieilor iudaice, cum ar fi și păzirea Sabatului. De aceea, noi nu putem evalua referirile la Sabat din Evanghelii în lumina interpretării lor patristice din perioada de început, ci mai degrabă trebuie să evaluăm atitudinea lui Hristos față de Sabat, examinînd documentele numai după meritele lor.

Atitudinea lui Isus față de Sabat

Vindecările în ziua Sabatului

Evangheliile lui Marcu și Luca sugerează faptul că Isus Hristos și-a limitat, la început, activitatea de vindecare în Sabat numai la cazurile speciale, fără îndoială datorită faptului că El era conștient de reacția explozivă ce ar fi rezultat din declarația Sa cu privire la însemnătatea și folosința Sabatului. În Evanghelia după Luca, anunțarea inițială a lui Hristos cu privire la mesianitatea Sa, ca o împlinire a anului sabbatic (Luca 4,16-21), este urmată de două episoade în care Mîntuitorul a făcut vindecări. Prima vindecare a avut loc în sinagoga din Capernaum, un oraș din Galilea, în timpul serviciului din ziua Sabatului, și care a constat în vindecarea spirituală a omului stăpînit de demoni (Luca 4,31-37). A doua s-a petrecut imediat după serviciul din casa lui Simon și a rezultat în vindecarea soacrei lui Petru (Luca 4,38-39). În ambele cazuri, Hristos a acționat datorită iubirii și nevoii celor în cauză. În primul caz, era necesar să se elibereze o persoană de sub puterea lui Satana și astfel să se reinstaureze ordinea în timpul serviciului divin, motiv ce l-a determinat pe Hristos să acționeze. Funcția mîntuitoare a Sabatului, care este cuprinsă deja în acest act al lui Hristos, va fi în mod mult mai explicit proclamată în vindecările de mai tîrziu. În al doilea caz, Hristos a acționat din considerație pentru unul dintre iubiții Săi ucenici și pentru soacra acestuia. În acest caz, vindecarea fizică a făcut Sabatul o zi de bucurie pentru întreaga familie. Este de asemenea vrednic de notat faptul că vindecarea a avut ca rezultat o slujire imediată. „Ea s-a sculat îndată și a început să le slujească” (vers. 39). Însemnătatea Sabatului, ca răscumpărare, bucurie și slujire, prezentată deja într-o fază embrionară în aceste prime acte de vindecare ale lui Hristos, este descoperită mult mai explicit în lucrarea de mai tîrziu a lui Hristos în ziua Sabatului. Totuși, la această fază de început, majoritatea activității de vindecare a lui Hristos a fost amînată pînă după Sabat, în mod aparent, pentru a evita o confruntare și o respingere prematură. „La asfințitul soarelui, toți cei ce aveau bolnavi atinși de felurite boale, îi aduceau la El. El își punea mîinile

peste fiecare din ei și-i vindeca” (Luca, 4,40; Marcu 1,32).

Omul cu mina uscată.

Următorul episod de vindecare, acela al omului cu mina uscată, raportat de toate evangheliile sinoptice (Mat. 12,9-21; Marcu 6,6-11) constituie cazul de testare prin care Hristos a început reformele Sale privind Sabatul. Isus Se afla în sinagogă, în fața unui om care avea o mână uscată, adus acolo probabil de un grup de cărturari și Farisei.³⁸ Aceștia au venit la sinagogă nu pentru a se închina, ci mai degrabă pentru a pîndi pe Hristos, să vadă „dacă-l va vindeca în ziua Sabatului, ca să-L poată învinui” (Marcu 3,2). Conform cu cele relatate de Evanghelistul Matei, au pus lui Isus următoarea întrebare: „Este îngăduit a face bine în zilele de Sabat?” (Mat. 12,12). Întrebarea lor nu era determinată de preocuparea lor față de omul bolnav și nici de dorința de a cerceta să vadă cum este legat Sabatul de lucrarea de

ilustrat-o cu cea de a doua întrebare conținând un exemplu concret, a intenționat El oare să abroge în mod radical porunca Sabatului, sau El a intenționat să restabilească această instituție la valoarea și funcționalitatea ei divină? Majoritatea savanților și teologilor optează pentru prima. L. Goppet declară în mod emfatic că „dubla întrebare a lui Isus marchează sfîrșitul poruncii Sabatului. Ea nu mai este nicidecum o orînduire statutară și nu mai are o valabilitate absolută, dacă această alternativă atotcuprinzătoare mai este valabilă, și anume aceea de a salva viața”⁴⁰.

Această interpretare se bazează pe presupunerea că „a salva viața” este contrar spiritului și funcției Sabatului. Poate fi oare acest lucru adevărat? El poate să reflecte concepția greșită care predomină, cum și folosirea greșită a Sabatului, dar nicidecum scopul original al poruncii Sabatului. A accepta această presupunere ar însemna să faci vinovat pe Dumnezeu pentru eșecul în a ocroti valoarea vieții, atunci cînd a instituit Sabatul.

W. Rordorf pune în discuție aceeași concluzie trasă pe baza „modului greșit de deducere” din întrebarea lui Hristos cu privire la principiu și exemplu. El explică faptul că din întrebarea dacă este legal, dacă este bine să scapi viața sau să ieși viața, și din exemplul salvării unui animal atunci cînd acesta avea nevoie urgentă să fie ajutat, „cineva nu poate trage — în mod legitim — concluzia care să fie asemenea valabilă și pentru o ființă umană bolnavă și care nu are, în mod absolut nevoie, să fie ajutat în zi de Sabat”⁴¹. În această privință, Mișna este foarte explicită. „În orice caz în care există posibilitatea ca viața să fie în primejdie, dă la o parte legea Sabatului”⁴². Cu toate acestea, în cazul omului cu mina uscată, ca și în fiecare din celelalte cazuri de vindecare în ziua Sabatului, nu a fost nicidecum o problemă de ajutor dat unei persoane bolnave, în caz de nevoie, ci totdeauna au fost persoane a căror suferință era extrem de cronică. De aceea, Rordorf trage concluzia că principul salvării vieții nu este o valoare descriptivă a păzirii Sabatului, ci mai degrabă o referire la natura misiunii lui Mesia, care era aceea de a extinde imediat mîntuirea la toți cei în nevoie. În fața acestei „conștiințe mesianice”, „porunca Sabatului devine nu numai lipsită de obiect... a fost pur și simplu anulată”⁴³.

Acest fel de analize nu face dreptate multora dintre problemele în discuție. În primul rînd, întrebarea cercetătoare care a fost pusă lui Hristos se referea în mod deosebit la problema păzirii cum se cuvine a Sabatului: „Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?” (Mat. 12,10). În al doilea rînd, răspunsul lui Hristos sub forma a două întrebări (una implicînd un principiu și cealaltă ilustrîndu-l), se ocupă în mod explicit de întrebarea cu

privire la ceea ce este bine de făcut sau nu în Sabat. În al treilea rînd, aparenta analogie greșită între întrebarea pusă de Isus Hristos despre legitimitatea faptului „de a salva viața sau a o pierde” (Marcu 3,4) în ziua Sabatului și omul care este foarte bolnav și a cărui viață nu poate fi nici salvată, nici pierdută prin amînarea actului de vindecare pînă după Sabat, poate fi explicată în mod satisfăcător prin noua valoare pe care Hristos o așează asupra Sabatului. Aceasta este în mod explicit prezentată în declarația pozitivă relatată de către evanghelistul Matei: „De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat” (Mat. 12,12). Dacă este drept a face bine și a salva în ziua Sabatului, atunci orice refuz de a face ceva înseamnă a face răul sau a pierde viața. Vom vedea mai tîrziu că acest principiu este exemplificat prin două tipuri opuse ale păzitorilor Sabatului.

Din nefericire, deoarece Rordorf nu putea așeza în mod pozitiv interpretarea lui Matei în schema sa, a încercat să rezolve problema, acuzîndu-l de „începutul unei înțelegeri moralistice greșite a atitudinii lui Isus față de Sabat”. Această presupusă greșită înțelegere constă în a susține „că obligația de a iubi pe aproapele tău, face imposibilă — în anumite împrejurări — porunca de a păzi ziua de odihnă”⁴⁴. Cineva se întreabă dacă în adevăr Matei „a înțeles în adevăr greșit” sau a înțeles în mod real însemnătatea și solia lui Hristos cu privire la Sabat, atunci cînd scrie: „Este îngăduit a face bine în zilele de Sabat?” (Mat. 12,12). Este adevărat că în iudaismul post-exilic fusese ridicat un elaborat „zaplaz” de apărare în jurul Sabatului, pentru a asigura astfel o credincioasă păzire a lui. Mulțimea reguilor meticuloase pentru orice împrejurare (după rabinul Iohanen erau 1521 legi ce derivau din porunca Sabatului),⁴⁵ produse cu scopul de a ocroti Sabatul, a transformat păzirea zilei mai mult într-un ritual legalist, decît într-un serviciu pornit din iubire. Cu toate acestea, este o greșită înțelegere aceea de a considera Sabatul — în mod exclusiv — numai în lumina acestui dezvoltări legaliste ulterioare.

„Obligația de a-și iubi aproapele era esența începutului istoriei Sabatului și a instituțiilor ei. În diferite versiuni ale poruncii Sabatului, de exemplu, există o listă de persoane cărora li se acordă libertatea de a se odihni în ziua Sabatului. Cei care sînt amintiți în mod deosebit, sînt de obicei servitorul, slujnica, robul, roaba, fiul roabei, vitele, străinul, cel care se află ca oaspete etc. Acest lucru arată faptul că Sabatul a fost poruncit în mod special spre a arăta compasiune față de cei nelegiuți și de cei ce aveau nevoie de ajutor. „Timp de șase zile să-ți faci lucrarea. Dar în ziua a șaptea să te odihnești, pentru ca boul și măgarul tău să aibă odihnă, pentru ca

vindecare. Ei se aflau acolo mai degrabă ca o autoritate care cunoștea toate excepțiile prevăzute de sofisticatele rînduiri rabinice și care doreau să judece pe Hristos pe baza rînduiriilor lor foarte minuțioase. Hristos citindu-le gîndurile, S-a mîhnit din cauza împietririi inimii lor (Marcu 3,5). Cu toate acestea, El a acceptat provocarea și i-a înțîmpinat în mod cinstit și nobil. Pentru început, El a invitat pe acest om să vină în fața, spunîndu-i: „Scoală-te și stai la mijloc” (Marcu 3,3). Acest lucru era probabil destinat să trezească simpatie pentru omul acela lovit în sănătatea sa și în același timp să facă atenție pe toți asupra a ceea ce El era gata să facă. Apoi a întrebat pe experții în lege: „Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viața cuiva sau s-o pierzi?” (Marcu 3,4). Și pentru a aduce mai bine această problemă în atenție așa cum spune evanghelistul Matei, Hristos a mai adăugat ceva, în forma unei parabole (care este redată de două ori în forme diferite în Luca 14,5; 13,15): „care este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie și-i cade într-o groapă în ziua Sabatului, să n-o apuce și s-o scoată afară? Cu atît mai de preț este deci un om decît o oaie” (Mat. 12,11-12)³⁹.

Aceste declarații ridică o importantă problemă. Prin întrebarea de principiu, pe care Hristos a

fiul roabei tale și străinul să aibă răgaz să răsuflă" (Ex. 23,12)⁴⁶. Niels-Erik Andreasen comentează cu autoritate, spunând că „stăpînul trebuie să fie preocupat cu valoarea umană a supușilor săi, tot așa cum Yahweh a fost atunci cînd a dat libertate poporului Său”⁴⁷. În adevăr este mișcător faptul că Sabatul a fost destinat să arate interesul chiar și pentru animale. Dar așa cum bine remarcă Hans Walter Wolf, „este mult mai mișcător faptul că, dintre toți muncitorii ce depindeau de stăpîn, fiul roabei și străinul sînt în mod deosebit amintiți. Căci atunci cînd astfel de persoane sînt trimise la muncă, ei nu au nici un fel de protecție sau adăpost”⁴⁸.

Dimensiunea originală a Sabatului ca o zi în care să onorezi pe Dumnezeu, manifestînd interes și preocupare, compasiune față de aproapele, fusese în mare măsură uitată pe timpul lui Isus. Sabatul devenise ziua în care o îndeplinire corectă a ritualului era mult mai importantă decît un răspuns spontan la strigătul de ajutor al ființei umane. Relatarea noastră prezintă un exemplu potrivit al acestei pervertiri ce predomina, punînd în contrast două tipuri de păzitori ai Sabatului. Într-o parte se afla Isus, „mihnit de împietrirea inimii” acuzatorilor Săi, făcînd ceea ce era necesar pentru salvarea vieții omului cu mina uscată (Marcu 3,4-5). Pe de altă parte, stăteau învățătorii legii, experți în ale legii, care chiar și atunci cînd se aflau în locul de închinare, își petreceau Sabatul căuțind greșeli, căi și metode de a ucide pe Hristos (Marcu 3,2-6). Acest contrast între aceste atitudini poate foarte bine să ne ofere explicația faptului că Isus a întrebat despre legitimitatea salvării și pierderii unei vieți în ziua Sabatului (Marcu 3,4), și anume că persoana care nu este interesată în salvarea fizică și spirituală a altora în ziua Sabatului, este în mod automat implicată în eforturi și atitudini menite a nimici a distruge⁴⁹.

Programul lui Hristos de producere de reforme cu referire la Sabat trebuie să fie văzut în contextul atitudinii Sale generale față de lege⁵⁰. În Predica de pe Munte, Hristos explică faptul că misiunea Sa este aceea de a reduce diferențele prescripțiilor ale legii, la intențiile ei de la origine (Mat. 5,17,21). Această lucrare de clarificare a intenției ce se află în spatele poruncii era o necesitate cumplită, deoarece cu acumularea de tradiții, în multe cazuri, funcția lor originală fusese întunecată. Așa cum spunea Domnul Hristos: „Ați desțîntat frumos porunca lui Dumnezeu ca să țineți datina voastră” (Marcu 7,9). Porunca a cincea, de exemplu, care spunea „să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta”, după cum a spus Hristos, fusese făcută fără rezultat prin efectul tradiției Corban (Marcu 7,12-13). Aceasta consta în a transfera un serviciu

sau o obligație față de părinți într-un dar făcut templului.

Porunca Sabatului nu face excepție și, dacă nu era eliberată de multiple și fără rost restricții, ar fi rămas un sistem mai degrabă de îndreptățire de sine, decît un timp de manifestare a iubirii față de Creatorul și Răscumpărătorul omului și față de aproapele său.

NOTE :

27. J. Daniélou, *Bible and Liturgy*, p. 226.

28. W. Rordorf, *Sunday*, p. 70. C. S. Mosna, „Storia della Domenica”, p. 175-178, își asumă o poziție de război. El vede în dezbatere și discuțiile referitoare la Sabat efortul comunității primare de a găsi o nouă soluție pentru preceptul Sabatului, chiar dacă aceasta nu era încă în mod clar văzută în activitatea lui Hristos. Aceeași poziție o are și W. Manson în „The Gospel of Luke”, 1955, p. 81; cum și E. Lohse, *Jesu Worte über den Sabbat*, p. 79-89.

29. Justin Martirul, *Dialogue* 27,5; 29,3; Epiphanius, „Adversus haereses” 30, 32, 10; Eusebiu, „Comentaria in Psalmos” 91 (Pg. 23, 1169 B); Aphrahates, „Homilia” 13,7; Ps. — Athanasius, „De semente homilia” 13.

30. Justin Martirul, *Dialogue* 29,3; 23,3; Clement din Alexandria, „Stromateis” 6,16,141,7; 6,16,142,1; Origen, „In Numeros homiliae” 23,4; Chrysostom, „De Christi divinitate” 4 (Pg. 48; 810); In „Syriac Didascalia” 26, polemica este în mod deosebit acută. „Dacă Dumnezeu a dorit ca după fiecare șase zile o zi să fim leneși... atunci El în persoană ar fi rămas fără să lucreze nimic, împreună cu toate creaturile Sale... căci dacă El ar spune: 'Să nu faci nimic, să fii leneș, tu și fiul tău, și robul tău, și roaba ta, și măgarul tău', cum totuși continuă El să lucreze, făcînd ca iarba și vegetația să crească, ca vîntul să bată, îngrijindu-ne și hrănindu-ne pe noi, creaturile sale?” (Connolly, p. 236).

31. Victorinus din Pettau, „De Fabrica Mundi” 6 (ANF VII, p. 342); Tertullian, „Adversus Iudaeos” 4; de asemenea „Adversus Marcionem”, 4,17 și 2,21.

32. Tertullian (fn. 31). Victorinus (fn. 31); Aphrahates, „Homilia”, 13,7; „Athanasius”, *De Sabbatis et circumcissione* 3; Gregory din Nissa, „Testimonia adversus Iudaeos” 13 (PG 46,221). Să reținem totuși că la începutul revoltei macabeilor, evreii pioși au fost uciși în ziua Sabatului, fără ca aceștia să opună vreă rezistență (1 Mac. 2,32-38; 1 Mac. 6,11; Josephus, „Antichități”, 13,317). Cu ocazia acestor evenimente teribile, s-a hotărît să se permită folosirea armelor pentru autoapărare, chiar în ziua Sabatului (1 Mac. 2,39-41).

33. Justin Martirul, „Dialogue” 19,6; 23,3; 27,5; 46,2. Irenaeus,

„Adversus haereses” 4,16,2; Tertullian, „Adversus Iudaeos” 2; Eusebiu, H. E. 1,4,8; „Demonstratio Evangelica” 1,6 (PG 22,57); „Commentaria in Psalmos 91”. Argumentul că înainte de Moise, oamenii cei neprihăniți n-au ținut Sabatul, pare să fie un rezultat al polemicii anti-sabatice, deoarece tradiția rabinică scoate în evidență originea îndepărtată a Sabatului. Chiar Dumnezeu a păzit Sabatul (Gen. R. 11,2 și 6; Pirke de R. Eliezer 20); Adam a fost primul om care a respectat această zi (Gen. R. 16,8; Pirke, de R. Eliezer 20); Abraam și Iacob au fost scrupuloși în păzirea ei (T. B. Yoma 286; Gen. R. 11,8; 79,6); Sara și Rebeca au aprins cu credințioasă luminările (luminile) vinerii seara (Gen. R. 60,15); în timpul sclaviei egiptene, israeliții au primit din partea lui Faraon permisiunea de a păzi Sabatul (Ex. R. 7,28; 5,18).

34. J. Daniélou, „Bible and Liturgy”, p. 230; Epistle of Barnabas 15, 6-8. O analiză a părerilor lui Barnaba cu privire la Sabat va fi analizată mai tîrziu în această lucrare.

35. Justin Martirul, „Dialogue” 16,1; 19,2-4; 23,1-2; 27,2. Concepția lui Justin Martirul cu privire la Sabat va fi analizată mai tîrziu în această lucrare.

36. Syriac Didascalia 21; „de aceea i-a legat mai dinainte, să plîngă, să bocească mereu, prin faptul că a pus deoparte și le-a dat Sabatul”. (Connolly, 190).

37. Aphrahates, „Homilia” 13; el nu privește Sabatul asemenea lui Justin Martirul, ca o pedeapsă pentru necredințioșii iudeilor, ci mai degrabă ca o instituție introdusă după căderea în păcat, și aceasta numai pentru a stabili o odihnă pentru om și animale.

38. Faptul că fariseii au folosit pe acest om handicapat ca pe o cursă pentru a prinde pe Isus este arătat nu numai prin rolul lor în acest episod, și anume ca spioni, ci, de asemenea, prin acțiunea lor promptă: „s-au sătuit îndată... cum să-L piardă” (Marcu 3,2,6). În „The Gospel of the Nazaraeans” relatarea este îmbogățită, făcînd cazul omului mult mai urgent: „Eram pietrar și îmi cîștigam existența muncind cu minile mele; Te implor, Isuse, redă-mi sănătatea, pentru ca să nu fiu obligat să-mi cîștesc cu rușine pîinea” (E. Hennecke, „New Testament Apocrypha”, 1963; I, p. 148). Această încercare de a justifica acțiunea lui Isus în vederea unei pretinse nevoi acute reflectă preocuparea creștinilor iudei de a reține sofisticările fariseice în păzirea de către aceștia a Sabatului. Această amplificare a relatării dă la iveală existența unei înțelegeri pozitive a Sabatului, derivată din atitudinea lui Hristos. Hennecke remarcă faptul că „cerurile în care se ridică această problemă, acelea ale creștinilor siriano-iudei (Nazaraeans), în mod clar nu erau eretice, ci aparțineau — pe cît ne permite „The Gospel of

the Nazareus" să tragem concluzia, marii biserici; în conținut și caracter era mult mai judeo-creștină decât Matei" (idem, p. 146).

39. Sublinierea aparține redacției.

40. L. Goppelt, „Christentum und Judentum im ersten und zweiten Jahrhundert“, 1954, p. 46, citat în W. Rordorf, „Sunday“, p. 71.

41. W. Rordorf, „Sunday“, p. 69-70.

42. Mishnah, Yoma, 8,6; Tosefta, Shabbat 15,16; I. Abrahams, „Studies in Pharisaism and the Gospels“ 1967, p. 129, argumentează că concepția lui Hristos cu privire la Sabat este similară cu aceea a Fariseilor, în mod deosebit cu privire la respectul față de viață. C. G. Montefiore, „Rabbinical Literature and Gospel Teachings“, 1930, p. 243, replică în mod just că „cuvintele lui Isus merg mai departe decât numai privitor la salvarea vieții... În Matei nu găsim nimic altceva decât a face binele. Aceasta ar fi fost o aplicare mult prea mare, prea extinsă a principiului rabinic, ca rabinii s-o fi acceptat.

43. W. Rordorf, „Sunday“, p. 70.

44. Idem, p. 68; G. D. Kilpatrick, „The Origins of the Gospel According to St. Matthew“, 1946, p. 116-135.

45. Cf. Moore, II, p. 28; pentru o tratare concisă a dezvoltării Sabatului în perioada post-exilică, vezi E. Lohse „Sabbaton“ TDNT VII, p. 4-14.

46. Vezi, Ex. 20,10; Deut. 5,14.

47. Niels-Eric Andreasen, „Festival and Freedom“, Interpretation 28 (1974): 289.

48. Hans Walter Wolff (fn. 15) p. 504.

49. E. Lohmeyer, „Das Evangelium des Markus“, 1951, p. 68, vede întrebarea lui Hristos (Marcu 3,4) ca o aluzie sarcastică la complotul împotriva Săi, care a dus la hotărârea de a ucide pe Hristos (Marcu 3,6). Vezi de asemenea lucrarea sa: „Das Evangelium des Matthäus“, 1956, p. 186.

50. W. Rordorf vede în atitudinea lui Hristos față de lege două principii paradoxale: „pe de o parte, Isus recunoaște Tora și chiar o intensifică, în timp ce pe de altă parte, în virtutea autorității Sale divine, El nu ezită să facă mari spărături în ea, în mod deosebit, în regulile ei ceremoniale“ (Sunday, p. 78). În timp ce această concluzie principal este corectă, încercarea lui Rordorf de a reduce Sabatul la categoria unei reguli ceremoniale pe care Hristos a anulat-o în mod simplu (idem, p. 70) prin autoritatea Sa mesianică, este cu totul nejustificată, deoarece ea nu reușește să arate că Sabatul a fost privit mai degrabă ca o ceremonie, decât ca un precept moral. În Evanghelii, atitudinea lui Hristos față de Sabat nu diferă de aceea pe care a manifestat-o față de celelalte nouă porunci... William Hendriksen pe bună dreptate susține că Hristos, atunci când prezintă adevărata interpretare a Sabatului, urmărește aceeași metodă folosită și la celelalte nouă porunci. După ce trece în revistă pe cele nouă,

Hendriksen scrie: „Acum Hristos descoperă adevărata însemnătate a poruncii a patra“ (Ex. 20,8-11). Cuprinsă în interpretarea sa, dar în cazul acesta nu este prezentată în așa de multe cuvinte, se află o condamnare rostită la adresa falsei explicații pe care rabinii au impus-o la modul absolut în dreptul acestei porunci, care, în zilele în care Hristos Se afla aici pe pământ în trup omenesc, era răspândită de către cărturari și Farisei. Ei fie că erau cu totul ignoranți, fie că nu lăsausuficient loc în învățătura lor pentru următoarele adevăruri, care sintetizează de aseme-

nea învățătura pe care Hristos o prezenta acum:

a. Necesitatea nu cunoaște nici o lege (Mat. 12,3-4).

b. Fiecare regulă își are excepția ei (vers. 5-6).

c. A da pe față milă este totdeauna un lucru corect, drept (vers. 7,11).

d. Sabatul a fost făcut pentru om și nicidecum invers (Marcu 2,27).

e. Stăpîn peste toate, chiar și asupra Sabatului, este Fiul omului (Mat. 12,8).

Redacția

REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI

Înterupător electronic de scară

Un înterupător automat electronic, cu comutație statică, pentru iluminatul scârilor de la blocurile de locuințe, a fost realizat de specialiștii cooperativei meșteșugărești „Radiotehnica“ din Constanța. Noul produs, menit să ducă la obținerea unor economii de energie electrică se realizează acum în producție de serie, fiind solicitat de tot mai multe asociații de locatari.

Nou tip de vagoane de călători

La întreprinderea de vagoane din Arad, a fost asimilat în fabricație un nou tip de vagoane de călători, cu performanțe superioare. Realizat integral cu piese de fabricație românească, vagonul a fost conceput într-o formă modernă, cu finisaje interioare de calitate, dispunând de un eficient sistem de încălzire și de instalații de sonorizare.

Cărbuni de Borsec

În acțiunile de descoperire și punere în valoare de noi resurse energetice, specialiștii de la întreprinderea de prospecțiuni și explorări geologice Harghita din Miercurea Ciuc, au cercetat și pregătit pentru exploatare un nou zăcămint carbonifer. Este vorba de cel din zona Borsecului, care va întregi zestrea acestui oraș-stațiune cu o nouă și importantă bogăție: cărbunile de Borsec.

Noi tipuri de stoffe

În cadrul preocupărilor pentru diversificarea producției, la întreprinderea de stoffe Buhuși, jud. Bacău, a fost introdus în fabricație un nou tip de țesături realizat din amestecuri de lînă sau celofibră cu poliester trilobat. Pe lângă finețea lor, stoffele obținute din aceste amestecuri au și un țeușeu plăcut și sînt rezistente la purtat.

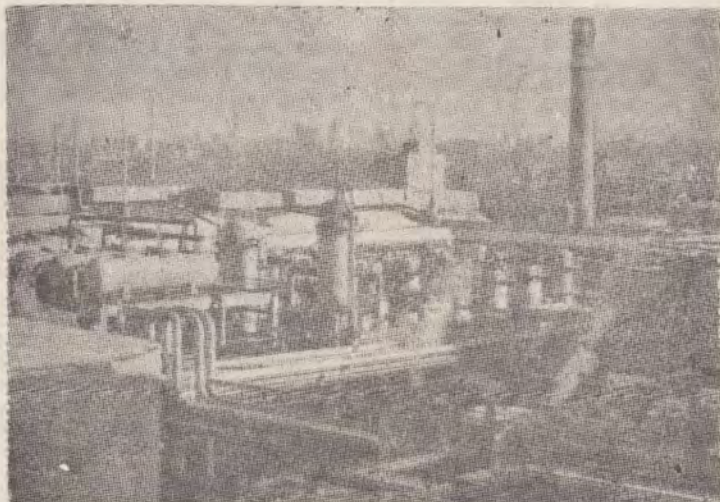
Multiplicator

La întreprinderea „Electrocontact“ din Botoșani, a început producția de serie a multiplicatorului „Zitaprint“, destinat reproducerea multiple, pe orice fel de hirtie, folie de polietilenă, pînă, folii metalice etc. Caracteristici principale: simplitate în execuția multiplicării, robustețe, fiabilitate. Au și fost livrate primele 50 bucăți.

Metalogravare

Un colectiv de la întreprinderea de panouri electropneumatice din Bacău a pus la punct o tehnologie de gravare a pieselor metalice prin folosirea, în exclusivitate, a chimicalelor indigene. Aplicarea ei permite scurtarea timpului de execuție a operațiilor de metalogravare în condițiile obținerii unor lucrări de calitate superioară.

Redacția
(din presa zilei)

Combinatul chimic din Giurgiu

Medicamentele reprezintă arma directă de luptă împotriva bolii. Dacă la începutul secolului, tratamentele erau lipsite de eficiență, așa cum s-a arătat anterior, efervescența cunoscută de terapeutică, este de-a dreptul uimitoare. Nu numai că boile care în trecut erau înspăimântătoare, prin aria mare de răspândire, contagiozitatea și evoluția inexorabilă spre sfârșit letal, și care au fost aduse sub control, dar aproape întreaga patologie s-a schimbat. Boli ca meningita tuberculoasă, care într-un trecut nu prea îndepărtat ducea la moarte fără nici o excepție, astăzi se vindecă fără sechele în 95 la sută din cazuri. Difteria, febra tifoidă, tuberculoza, fac de 100 de ori mai puține victime și chiar cancerul și leucemiile și-au ameliorat simțitor evoluția și prognosticul (curabile aprox. 35%). Fără anestezice, antibiotice sau medicamente imunosupresoare, chirurgia nu ar fi putut realiza succesele răsunătoare pe care le înregistrează astăzi, și poate mulți dintre noi, de mult am fi trecut la odihnă fără binefacerile produselor farmaceutice ce ne sînt atît de ușor accesibile. Această armă, minuită cu competență și simț de răspundere, reprezintă o mare binecuvîntare.

Este necesar să subliniem însă, că în acțiunea de vindecare a unei boli, trebuie luate un complex de măsuri igienice, dietetice, fizioterapice și medicamentoase. Neglijarea unora dintre ele și punerea accentului în mod exagerat numai pe altele, cum ar fi de pildă neglijarea unei frecții, regim alimentar sau altele, acolo unde acestea sînt indicate, și recurgerea numai la medicamente, nu va duce totdeauna la rezultatele scontate. Pe de altă parte, medicamentul trebuie să-și păstreze rolul și funcția sa și anume, aceea de a interveni numai acolo unde există o boală manifestă sau potențială.

Medicamentele sînt substanțe chimice, naturale sau sintetice, cu mare putere de a influența funcțiile organismului, atît în bine cît și în rău. Orice medicament este un remediu, dar poate fi o otrăvă în același timp. El este străin de materia vie și reacția organismului la acțiunea sa este uneori imprezvizibilă. Nu rare sînt cazurile cînd același medicament, care a făcut mult bine multora, care părea inofensiv sau anost, să ducă într-un anumit caz, la reacții violente cu sfârșit letal, pentru că fiecare organism este un unicat. Sînt bine cunoscute reacțiile adverse de care sîntem avertizați de fiecare dată cînd cumpărăm un medicament.

Vorbim despre reacții alergice, de sensibilizare la anumite medicamente, reacții care pot merge pînă la șoc anafilactic, stare deosebit de gravă, care necesită intervenții urgente, laborioase.

Toxicomania stupefiantelor, este o adevărată plagă a societății civilizate (mai ales occidentale) cu efecte dezastruoase asupra sănătății distrugînd uneori valori și talente incontestabile ale generațiilor tinere. Efectele sociale și economice, sînt o adevărată povară pentru autoritățile din multe țări și implică o gamă foarte largă de instituții de interes general. Dar acum se mai vorbește și de toxicomania barbituricelor și analgeticelor (sedative și calmante).

Sînt cunoscute efectele cancerigene ale unor medicamente. De pildă anumite tratamente hormonale, mai ales gonadice, efectuate în perioada gestației, poate duce la apariția unor anumite forme de cancer la copiii născuți, chiar în perioada pubertății acestora. Anorexigenele (pentru scăderea poftei de mîncare) pot induce tulburări psihice iar unele au fost scoase din uz, pentru efecte cancerigene, bineînțeles după ce au făcut anumite victime pe baza cărora s-au tras concluziile de rigoare.

Este cunoscută drama talidomidei, medicament cu proprietăți tranchilizante (liniștitoare). Administrat femeilor în prima parte a evoluției sarcinii, a dus la nașterea a peste zece mii de copii malformați, (focomelie — tulburări grave în dezvoltarea membrilor, aspect de focă) în perioada anilor 1959-1961.

Experiențele pe animale, sub multiple aspecte și ipostaze, nu pot totdeauna evidenția toate aspectele negative ale acțiunii lor, deoarece omul nu este cobai, șobolan sau chiar maimuță.

SUFERINȚE ȘI REMEDIU (VI)

Un alt aspect neliniștitor, îl reprezintă faptul că medicamentele au început de a se limita la adevăratele lor funcții de mijloc de luptă contra bolii. Ele sînt astăzi folosite în mare măsură, de oameni sănătoși. Uneori, ele s-au transformat într-un mijloc de apărare a obiceiurilor rele, și chiar împotriva căilor naturale de vindecare, sau păstrare a sănătății. Astfel, obezul, în loc să practice cumpărarea luptă împotriva ei prin medicamente anorexigene, pentru a scădea pofța de mîncare. Nu de puține ori se înfîlșesc persoane care consultă medicul și solicită tratament pentru unicul simptom că „nu mai poate bea ca altădată”. Fumătorul alargă după expectorante și miofilin care să-i ușureze respirația, dar să nu renunțe la fumat. La fel, se consumă vagoane de medicamente pentru combaterea efectelor aterosclerozei, dar nu luptă pentru schimbarea modului eronat de viață care o generează, pentru că de el sînt legate plăcerile păcătoase ale vieții. Combatem stările de oboseală, nu cu odihnă, cum ar fi fiziologic, ci cu medicamente excitante. Grijile, plictiseala, stările de oboseală, senzațiile neplăcute, durerile ușoare sau alte stări minore, își au correspondentul lor farmaceutic. Supraveghem și dirijăm după dorință somnul, veghea, manierele, stările fiziologice, controlăm medicamentos problemele familiale, conjugale, conflictele la locul de muncă. Modificăm relațiile sociale, creiem indiferență, nepăsare, modificăm trăsături de caracter, cu toate consecințele care le implică. Medicamentele au ajuns produs de consum asemenea alcoolului și cafelei și sînt răspunzătoare de accidente de muncă, de circulație, etc.

Dintre toate medicamentele, cele cu acțiune asupra sistemului nervos central și analgeticele, se consumă cu precădere. În 1970 în Anglia, din 247 milioane de rețete eliberate, 68 la sută conțineau hipnotice și sedative iar 15% conțineau analgetice. Dacă adăugăm faptul că 30% din medicamente se vind fără rețete, ne dăm seama că oamenii sînt supuși unei importante intoxicații iatrogene. Nu rareori întîlnim persoane care pentru a-și alina o durere de genunchi, fac o penicilină sau iau o tetraciclină. Cînd nu se simt bine, iau un antinevralgic (care conține aspirină, cafeină și fenacetină), pentru un guturai, iau un piramidon, sau ceea ce are în casă. Asemenea persoane nu știu că fenacetina poate da ca efect advers, grave leziuni renale, (necroză papilară), că fiecare tabletă de aspirină se însoțește de o hemoragie digestivă de cel puțin 0,3 ml de sînge, sau că piramidonul, consumat abuziv duce la inhibiția medulară. Penicilina, ca și alte antibiotice, luate întimplător, fără indicație medicală și în doze insuficiente, selectează germenii rezistenți la antibiotice, și atunci cînd contractează o infecție ce necesită tratament energetic cu antibiotice, acestea devin ineficace. De asemenea, tetraciclina veche este un puternic toxic hepatic. Laxativele, complica constipația. Fenisanul, dă leziuni hepatice grave.

Un tratament incorect, este mai dăunător decît atunci cînd nu este aplicat, deoarece el maschează evoluția bolii, creează stări subiective înșelătoare și uneori, sub această mască, boala se poate agrava sau transmite celor din jur (sifilis, tuberculoză, ș.a.).

Nu există administrare de medicamente fără risc, chiar la doze terapeutice. Se apreciază că aproximativ 15-20% din bolnavi, fac reacții patologice la

medicamente și că 5% din internările în spital, sînt datorate reacțiilor medicamentoase.

Iată de ce „se poate afirma că astăzi, pe lista flagelurilor sociale, după maladiile cardiovasculare, cancer și accidentelor de circulație, figurează bolile produse prin administrare abuzivă de medicamente”. Se apreciază la 10% numărul cazurilor de îmbolnăviri medicamentoase care necesită internare în spital. Deși se manifestă o grijă din ce în ce mai mare în experimentarea medicamentului, bolnavul nu poate fi ferit de riscurile respective.

Orice medicament poate deveni otrăvă nu numai cînd se administrează în doze masive, ci și atunci cînd se administrează în doze terapeutice, dacă nu se cunosc particularitățile organismului căruia i se administrează și dacă se asociază cu unele substanțe care îi ridică toxicitatea. Numărul mare de medicamente, mereu mai eficiente și mai toxice, necunoașterea precisă a felului cum acționează, ca și tendința foarte răspîndită de a prescrie la același bolnav mai multe medicamente, expune bolnavul la complicații foarte grave și neașteptate (Medicamentul, remediu și otrăvă p.266-267). Prescrierea unui medicament este deci, un act de mare responsabilitate și este extrem de riscant amestecul persoanelor neavizate în a recomanda cuiva un medicament numai pentru faptul că cineva s-a simțit bine pentru acuze asemănătoare. Documentarea, ținerea la curent cu ceea ce este nou în acest domeniu, este o obligație profesională și, adăugăm noi, și spirituală, a medicilor.

Nu ultimul medicament este cel mai bun și nu orice medicament străin, însoțit de reclama cea mai exagerată, este și cel mai eficient. Timpul, este în măsură să decidă să confirme sau să infirme speranțele puse în el, și tot el ne va dezvălui și acea față necunoscută a reacțiilor adverse.

Nu trebuie așteptat totul de la medic și medicament, după cum nu este obligatoriu ca orice consultație medicală să fie finalizată cu o rețetă. Nu aceștia sînt responsabili de eșecuri, totdeauna. Există bolnavi și boli, medici și medicamente, și toți laolaltă, își împart responsabilitatea succesului ca și a eșecului. Totdeauna vor fi suferinzi, bătrîni și bolnavi, și totdeauna, în ciuda tuturor succeselor, moartea va învinge în cele din urmă în sută la sută din cazuri. Omul nu poate trăi veșnic pe pămînt.

Medicul nu poate ști toate cele peste 35.000 de medicamente din lume (multe dintre ele asemănătoare). El nu este enciclopedie medicamentoasă. El este doar un meditator între viață și moarte, încercînd să amlie cît mai mult cu puțință, un sfîrșit prematur, utilizînd pentru aceasta, pe lângă celelalte lucruri, și un arsenal de medicamente, din care alege cu grijă tot ceea ce crede că poate ajuta într-un caz dat; dar limitele omenesci, își dovedesc și aici efectele.

Remedii biblice moderne.

Dar cîte din toate acestea se cunoșteau pînă acum? Nimic, sau aproape nimic. Omenirea s-a pomenit în fața acestor stări de lucruri, care par fără ieșire, pe bază de studii statistice cu caracter retrospectiv, sau după ce un factor nociv a acționat o anumită perioadă de timp, și o situație alarmantă a orientat cercetările într-o anumită direcție. Pe baza constatărilor (uneori pe numeroase victime) s-au tras concluziile de rigoare și s-au luat măsuri în consecință de înlăturare sau de ameliorare a elementului dăunător. Iată un exemplu edificator. În timpul războiului din Vietnam, răniții dintre soldații americani care primeau transfuzii de sînge mai ales dacă sîngele era păstrat un timp mai îndelungat, mureau prin „șoc pulmonar”, fără a se cunoaște cauza. În 1970, dr. Robert De Haan, constată că de la o vreme, culturile de celule din laborator mureau din cauze misterioase. Cetățenii care circulau cu automobilul, au observat că geamurile acestuia, pierd din vizibilitate după o perioadă de mers pe timp calduros, datorită unei pelicule fine ce se depunea pe fața interioară. Echipamentul optic spațial, suferea și el de același defect, fapt nu lipsit de consecințe. Aceste fapte aparent

disparate, s-a dovedit că aveau o cauză comună și anume, o substanță plastifiantă folosită la fabricarea maselor plastice pe bază de policlorură de vinil, capabilă să treacă în sîngele conservat din recipiențele de plastic în care era ambalat și păstrat un timp mai îndelungat, în aerul respirat de ocupanții automobilelor sau capsulelor spațiale, din tapiteria de plastic a automobilelor sau a aparatului N.A.S.A. cu efectele amintite. Mai mult chiar, cercetările au descoperit că anumite substanțe stabilizatoare din masele plastice amintite, sînt și mai otrăvitoare. Anhidrida oftalică, folosită în acest scop, introdusă în sacul vitelin al puilor de găină, produce grave malformații. Această substanță, intră în molecula talidomidei, substanță de proastă reputație despre care s-a mai amintit. Relatînd aceste incidente, B. Commoner, conchide: „dar experiența noastră cu problema plastifianților, ne dezvăluie ceva mult mai grav decît pericolul pe care acestea îl pot comporta. Ea ne reamintește de ignoranța noastră, de faptul că nu știm mai nimic despre riscurile potențiale provenind din sutele de substanțe asemănătoare, care au invadat atît de repede, mediul ambiant. Ea ne avertizează că progresul tehnic, orb și nepăsător față de mediu, a modificat masiv ambianța noastră cotidiană în moduri care cîndva, ar putea crea primejdii pentru sănătate. Fără să ne dăm seama, ne-am clădit o lume nouă și periculoasă. Este bine să pășim prin ea, ca și cum însăși existența noastră ar fi în joc”. Numai Dumnezeu nu poate fi afectat de această ignoranță. Ca și în trecut. „Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci”. (Amos 3,7). Prin serva Sa, Dumnezeu a pregătit Biserica Sa pentru timpul pe care noi avem privilegiul să-l trăim. Descoperirea Sa este globală, completă și pe deplin confirmată de realitate. Este de ajuns să comparăm două previziuni date cam în aceeași perioadă (la începutul secolului). Prof. Soody, în celebrele sale conferințe ținute la Glasgow în care își liniștea ascultătorii să nu se teamă de răcirea soarelui, le spunea: „O să vină ziua cînd vom descompune și vom reconstitui în laborator elementele, așa cum desfacem și refacem în prezent corpurile compuse. Pulsațiile lumii își vor trage forțele din alte surse de energie, care sînt acum încă tot atît de nemăsurat de departe de izvoarele cunoscute nouă astăzi, cît sînt acestea din urmă de sursele de energie naturală ale omului preistoric... O rasă capabilă să transforme materia nu va mai fi nevoită să-și cîștige pîinea cu sudoarea frunții. Ne putem ușor imagina că asemenea oameni, vor transforma pustiurile în cîmpii roditoare, întinderea de gheață de la poli — în apă binefăcătoare și vor preschimba întreg Pămîntul, într-un Paradis încântător”. (Imre Toth în Stele, atomi și oameni pag. 155). Pe de altă parte avem și imaginea Spiritului Profetic: „Civilizația noastră artificială încurajează rele care distrug principiile bune. Obiceiurile și moda sînt într-o continuă luptă cu legile naturii. Practicile recomandate de ele și abuzurile pe care le încurajează, slăbesc mereu puterile fizice și mintale ale oamenilor și grămădesc asupra neamului omenesc rele intolerabile. Necumpătarea, abuzul, desfrînarea, viciul, crima, boala, și ruina, fac ravagii pretutindeni” (D.V. p. 85). „Oamenii se laudă... cu minunatele progrese și cu înalta lor cultură dar pentru ochii Celui Atotputernic, lăuntru lor plin de vinovăție și stricăciune stă descoperit. Veghetorii cerești văd pămîntul plin de violență și de criză. Bogăția se cîștigă prin tot felul de răpiri, nu numai răpirea drepturilor oamenilor, ci și ale lui Dumnezeu... În viziunile despre lucrurile viitoare, profetul Ioan vede această scenă. Lui i-a fost arătată această închinare la demoni și i se părea că lumea stă pe marginea prăpastiei. Dar cînd El privea cu cel mai mare interes, văzu ceata poporului lui Dumnezeu care păzește poruncile Sale” (2 T.M. p. 257). Realitatea ne arată că paradisul pămîntesc visat, s-a îndepărtat tot mai mult de noi odată cu obținerea energiei nucleare și că

astăzi omenirea, într-un glas, încearcă să salveze civilizația de la o distrugere totală. Ceea ce este mai aproape de noi, e faptul că datorită experiențelor nucleare efectuate până în 1958, numărul cancerozilor a crescut cu circa 50.000. Dar de atunci încolo? Progresul și civilizația sînt binevenite nu mai atunci cînd ele sînt puse în slujba oamenilor.

Dar chiar în asemenea condiții, Dumnezeu își menține făgăduința Sa: „Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului Dumnezeuului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lăsa să mori din cauza bolilor cu care am lovit pe egipteni, căci Eu sînt Domnul care te vindec”. Exod. 15,26.

Este adevărat că mulți din factorii de mediu dăunători, nu pot fi influențați sau schimbați de noi ca indivizi, dar ei sînt în atenția diferitelor organisme naționale sau internaționale, specializate, care luptă pentru limitarea efectelor lor negative. Rămîn însă în sarcina noastră destul de mulți alții, și care se dovedesc mult mai activi decît primii. De obiceiurile și practicile vieții noastre, depind în cel mai înalt grad, suferințele noastre. După cum s-a subliniat, bolile cronice domină tabloul patologiei umane de astăzi.

Spre deosebire de bolile acute, de cauză unică în cele mai multe cazuri, bolile cronice au etiologie multifactorială și mecanisme de producere complexe. Elementele nocive acționează de foarte timpuriu, uneori înainte de naștere, cît și în restul etapelor vieții. Debutul este insidios, de multe ori limitîndu-se doar la modificări biochimice ale hemeostaziei. Aceasta face ca atît medicul cît și pacientul, de cele mai multe ori să-l neglijeze. Uneori factorii dăunători încep să acționeze în acea perioadă a vieții în care forțele biologice ale organismului sînt în plenitudinea lor, de ele se leagă anumite deprinderi și plăceri, iar efectele apar mai pregnant mult mai tîrziu, cînd ruina sănătății este deja înfăptuită, cînd întreruperea expunerii este dificilă nu numai datorită dependenței ei se adaugă elemente noi legate de vîrstă, de profesie, de condiții sociale deosebite sau alte stări morbide. Modificările organice sînt ireversibile. Refacerea nu se poate face decît pe ceea ce a rămas bun, omul avînd o „sănătate bolnavă”. De cele mai multe ori, intervențiile terapeutice se referă nu la boala cronică în sine, ci la complicațiile ei. De aceea conflictul între nevoile reale ale organismului și plăcerile vieții, ar trebui aplanat în favoarea primelor, dar, omul modern este mai degrabă robul plăcerilor.

Problema cheltuielilor de energie biologică de adaptare, a discrepantei existente între modificările rapide ale mediului inconjurător și răspunsul lent de adaptare, este adevărată, dar are totuși limitele

sale. Nimeni nu speră că se va ajunge vreodată să înlocuim aerul proaspăt cu fum, sau apa cu alcool, nici că vom putea înlocui piinea cu substanțe chimice. Schimbările bruște ale mediului inconjurător ne sînt raportate în Biblie, dar urmările au rămas definitive. Potopul a însemnat o modificare drastică a condițiilor de mediu. Multe animale au dispărut, iar omul în cîteva generații, și-a redus viața la o cincime din longevitatea strămoșului. În prezent a zecea parte, este considerată vîrstă înaintată. Așadar, omul a trebuit să plătească tribut pe măsura diferenței condițiilor sale de viață. În zilele noastre, durata de viață a crescut, dar se pune problema dacă sîntem sau nu în stare să o menținem.

Înaintarea în vîrstă, este și ea demnă de luat în considerație în a explica actuala structură a patologiei, dar instalarea bolilor degenerative la vîrste tinere, așa cum s-a văzut în datele prezentate, îi diminuează importanța. Să nu uităm că media de viață a crescut și pe seama reducerii mortalității infantile, domeniu în care s-au făcut remarcabile progrese. Problema importantă este aceea că moartea seceră încă prea multe vieți în perioadele cele mai productive, prea mulți sînt afectați (bolnavi sau infirmi) la aceleași vîrste tinere.

Date fiind aceste aspecte, medicina viitorului este obligată să-și orienteze activitatea în direcția prevenirii bolilor cronice ca fiind singura măsură și în același timp cea mai eficientă de a soluționa aceste probleme. Așa cum s-a văzut, această problemă a intrat în atenția O.M.S.-ului în 1964, sub presiunea realităților constatate.

Dintre metodele de prevenire, educația sanitară, are precădere. O opinie de masă pentru limitarea sau înlăturarea factorilor nocivi: recunoașterea primelor semne de boală; înțelegerea și conștientizarea rolului fiecărui individ component al societății cu privire la propria sănătate, a urmașilor sau a semenilor săi. Crearea unui sistem global de protecție a sănătății, care include măsuri complexe, etc. Dar toate aceste probleme, pe care le constatăm astăzi ca fiind de maximă importanță și despre care știm că sînt destul de dificil de realizat, constituie temelia învățaturii Bisericii noastre de la începuturile existenței sale, cu privire la probleme de sănătate.

Dintre factorii dăunători, care acționează cu maximă eficacitate, trei dintre ei se desprind ca importanță și anume: alimentația, dezechilibrată cantitativ și calitativ, consumul de droguri (tutun, alcool, cafea, etc.) și tensiunile nervoase, în afară de poluarea mediului la rezolvarea căruia contribuția individuală este mult mai limitată.

Dr. Ene Paulin

EPISTOLA CĂTRE EVREI

(urmare din pag. a II-ii)

tament despre torturarea unora, deși nu există nici o îndoială că au fost aplicate și astfel de tratamente celor ce au rămas credincioși Viului Dumnezeu. Dacă trecem la Noul Testament, aici găsim nenumărate exemple în suferințele îndurate de Isus Hristos, de apostolii Săi și de toți aceia care I-au slujit cu credințioasă și au rămas pînă la sfîrșit neclintii în credințioasă lor.

Versetul 36. Deși în legătură cu batjocurile și bătăile din V. Testament nu avem precizări concrete, în general se admite că asemenea

tratamente au fost aplicate lui Iosif, Samson și Ieremia.

Versetul 37. În 1 Regi 21,1-14 și în 2 Cronici 24,20-21, avem prezentate două cazuri de omorîre cu pietre și anume, a lui Nabat și Zaharia, fiul preotului Iehoiada. Tradiția iudaică, care este foarte fabulatoare, spune că Isaia a fost tăiat în două cu fierăstrăul, dar despre lucrul acesta nu există nici o dovadă vrednică de încredere. Fără îndoială că pe parcursul anilor oamenii lui Dumnezeu au fost supuși ispitelor, încercîndu-se astfel să se demonstreze că aceștia nu erau de fapt ceea ce susțineau a fi, slujitori ai lui Dumnezeu. Din cele mai vechi timpuri oamenii au fost uciiși cu sabia, așa cum au fost și cei optzeci și cinci de preoți uciiși de către Doeg cu sabia, și de fapt întreg orașul Nob, care a fost trecut prin ascuțitul săbiei (1 Sam. 22, 18-19).

Nu putem înfățișa aici numele tuturor acelor care pentru credința lor, și pentru fermitatea ei, au preferat să pribegescă îmbrăcați în cojoace și piei de capre, prigoniiți, munciiți, uciiși, decît să renunțe la credința dată sfinților odată pentru totdeauna.

Evrei 11,38. „Ei, de care lumea nu era vrednică — au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pămîntului.”

Cît de reale și puternice sînt aceste cuvinte ale marelui Pavel, atunci cînd spune că de unii ca aceștia lumea nu era vrednică. Oamenii și-au dat viața, și-au sacrificat familiile și tot ceea ce aveau, pentru a fi de ajutor aproapei lor, iar ca răsplăt... au primit lovituri și un tratament cît se poate mai inuman, de unii ca aceștia,

(continuare în cop. IV)

Dacă pocăința se ocupă cu păcatele deja făptuite, înseamnă că principală referință la timp este trecutul. Dar dacă pocăința include identificarea omului cu atitudinea lui Dumnezeu față de păcat, referința la timp va fi prezentul și viitorul. Credinciosul evaluează acum viața și motivele sale înainte de a comite păcatul. Adoptarea gândirii lui Isus îl determină să înfrunte situațiile prezente și ispitele ce sînt încercate cu posibilități păcătoase.

Pocăința trebuie să trateze situațiile actuale. Credinciosul ajunge să-și vadă tendințele păcătoase așa cum sînt ele în prezent, avînd și o

atitudine așa cum ar reacționa în fața faptelor sale. Aceasta este singura soluție la problemele interne ale păcătoșului. Pocăința necesită integrarea minții și gândirii credinciosului în gândirea lui Isus.

Creștinul nu trăiește în mod retrospectiv, pîrindu-i rău de păcatele comise și de ocaziile pierdute. El trăiește acum, în prezent. Pocăința condiționează mîntea sa cu viziunea și cu judecata care discernere între bine și rău, înainte ca asemenea gânduri să se manifeste în fapte. Chemarea lui Isus spre pocăință este chemarea de a gândi asemenea lui Isus asupra problemelor morale și spirituale, întotdeauna cu

serioase pentru aceste sentimente. De fapt, toți sînt doritori să se realizeze, să se implinească, și este numai drept să fie așa. Din punct de vedere psihologic și social se pot spune multe în favoarea unui mod de viață independent.

Astăzi, laodiceanul este asemănător cu cel dintotdeauna. Pentru că ținta vieții este un trai fără muncă, fără responsabilitate, lăsînd pe umerii altora povara vieții. Dar societatea, viața, are nevoie de aportul tuturor.

Omul modern este în permanentă schimbare în ceea ce privește interesele, dorințele, valorile care derivă din progresul secular. Și nu

POCĂINȚA ȘI TIMPUL EI

Neprihănirea prin credință (IX)

vedere asupra manifestării și puterii posibile în viitor. Deoarece și-a adus în armonie gândirea cu realitățile spirituale și adevărurile lui Dumnezeu, el judecă semințele păcatului înainte ca acesta să ajungă la recoltă.

Păcatul nu este numai un simplu act ci el este și o atitudine. Păcatul este desfrîu, poftă; pocăința este condamnarea poftei în termenii produsului final — adulterul. Păcatul este ură; pocăința este reacția minții asupra urii ca și cum aceasta ar fi crimă. Păcatul este înșelăciune; pocăința este respingerea lucrurilor necinstite ca și cum ar fi necinstite sau delapidare.

Astfel pocăința necesită o stare a minții care poate vedea că sămînța crimei se găsește deja în invidie și ostilitate, iar adulterul se află în experiența poftei. Răspunsul credinciosului către Dumnezeu trebuie să înceapă aici. Pocăința nu trebuie să aștepte pînă cînd se comit faptele clare ale crimei sau adulterului.

Momentul în care Cain trebuia să se pocăiască era atunci cînd ura a apărut în inima sa împotriva fratelui său, iar nu atunci cînd l-a ucis. Momentul ca Esau să se pocăiască trebuia să fie atunci cînd a dat înțietate lucrurilor firești, iar nu după ce și-a vîndut dreptul de întii născut și a avut de înfruntat consecințele nefaste ale acestei hotărîri. Timpul ca Faraon să se pocăiască a fost atunci cînd s-a împotrivit Domnului, iar nu atunci cînd primul său născut a murit. Timpul ca Iuda să se pocăiască a fost atunci cînd a început să se îndoiască de Isus și să dea friu liber mindricii și dorințelor lui de avaricie, și nu atunci cînd conducătorii iudei au refuzat să primească înapoi cei treizeci de arginți.

Dumnezeu intenționează ca pocăința să determine pe cel în cauză să țină cont de atitudinile sale rele și să reacționeze față de asemenea

dorința sinceră de a trăi în armonie cu Dumnezeu.

Astfel această schimbare de atitudine va duce pe credincios într-o experiență creștină mai adevărată. Nu este niciodată înțelept să aștepti să te pocăiești pînă cînd gîndurile păcătoase, vinovate, au adus o recoltă de fapte rele. Pocăința oferă creștinului o sensibilizare față de păcat, și hotărîrea de a trăi în armonie cu gândirea lui Isus.

Biserica Laodiceei

Pentru că zici: „Sînt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol... Eu mustru și pedepesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de rivnă dar și pocăiește-te!” (Apoc. 3,17-19).

Apostolul Ioan a scris cartea Apocalipsului către cele șapte biserici, dar și celor care fac față în viața de fiecare zi unor probleme ce au existat în fiecare biserică a acelor zile. El ne arată faptele lor de laudă, dar și defectele lor, biruințele dar și înfringerile lor. Apostolul Ioan nu neagă existența unor credincioși adevărați în acele biserici.

Laodiceea era un oraș luxos, cel mai bogat dintre cele șapte. Avea tot ceea ce un oraș și-ar dori: bibliotecă, băi publice, amfiteatre, temple, centre de artă, un comerț bogat, o industrie în dezvoltare, o școală medicală care se situa printre cele mai bune din acel timp. Din punct de vedere material, educațional și cultural nu ducea lipsă de nimic. Orașul oferea cetățenilor săi tot ce inima acestora putea dori. Aveau toate motivele pentru stimă personală și pentru înălțare de sine.

Așa cum se întîmplă de obicei, biserica Laodiceeană a absorbit spiritul vremii de mulțumire de sine. Îngîmfarea și înălțarea de sine sînt greu de condamnat sau de respins, mai ales cînd se pot aduce motive

este nimic imoral în acest lucru. Întregul beneficiu al tuturor realizărilor științei moderne este întrebuințat spre folosul și satisfacția omului. Și este numai drept să fie așa. Azi oamenii sînt mai dezinvolti, au timp mai mult să se cultive, sînt mai conștienți de ei, de menirea și răspunderile lor.

Creștinul trebuie să-și extragă sensul vieții din Dumnezeu și nu din lucrurile fără viață; din realitatea spirituală iar nu din aceea a păcatului. Scriptura afirmă că biserica din Laodicea a asimilat spiritul lumii. Biserica nu simte nici o nevoie, deoarece este bogată și prosperă în bunuri. Da, văzută din afară, biserica prosperă.

Spiritul mulțumirii de sine este foarte înclinat să ajungă la concluzii false. Există pericolul de a uita că avem nevoie a trăi zilnic, în permanentă dependență de Dumnezeu și de a afirma permanent nevoia după ajutorul Domnului Isus. Este greu să te apropii de un creștin mulțumit de sine, satisfăcut de sine, în mod deosebit în problemele care duc la diminuarea orgoliului autoconsiderării. Asemenea oameni se simt puțin sau deloc responsabili față de oricine altcineva, în afară de ei înșiși. Aceia care prin educație, cultură și abundența hranei au realizat în ei înșiși un mod de viață lăudabil, se află în cel mai mare pericol și anume acela de a face mai degrabă din eul lor, cerul și circumferința vieții lor, decît din Dumnezeu. Din toate aceste realizări oamenii își trag inspirația lor. Fiecare încercare de a chema pe păcătoși la pocăință, își găsește piatra de încercare în mindria și înălțarea de sine a omului. Viața în centrul căreia se află eul, este cea mai nemiloasă cale pe care un om o poate alege.

În aceste zile ne confruntăm cu o criză, atît în lume cit și în viața bisericii datorită automulțumirii. Spunem cu toții împreună cu fari-

seul din pildă: „Mulțumescu-Ți Ție Doamne, că nu sînt ca ceilalți”. Această eră reprezintă punctul culminant al carierei omului, maturarea groaznicului său păcat, și anume a încerca să fie ca Dumnezeu, însă fără Dumnezeu. Lumea se află într-un pericol de moarte. Oamenii au nevoie a fi salvați de această automulțumire și de preocuparea numai de sine.

Este greu de a rezista farmecului vieții, recunoașterii de care se bucură adesea cei bogați, cei puternici, diferenței ce se acordă oamenilor distinși. Este greu, așa cum afirmă Isus Hristos (Mat. 19,24), ca cel avut să cadă la piciorul crucii în adîncă umilință și pocăință, atîta vreme cît consideră că nu are nevoie de nimic: nici material, nici spiritual. Un lucru deosebit în ceea ce privește mulțumirea și înălțarea de sine, este faptul că nimeni nu are de cîștigat nimic. Totul se rezumă în final la aceasta: este foarte greu pentru cineva obișnuit nu mai să strîngă, să-și dea seama de faptul că marile lucruri ale Duhului Sfînt nu le pot oferi nimic mai mult față de ceea ce posedă ei deja. Credința operează în domeniul minții, de aceea, ea nu poate fi înlocuită cu credința în om, în puterea lui.

De ce oare veacul nostru egoist inuman, de ce polurile sărăciei și bogăției se distanțează tot mai mult? De ce lipsește iubirea față de om, de omenire? Este ușor să dai vina pe știință, educație, pe automatism și tehnologie. Și nu știința, educația și tehnologia sînt vinovate. Din contră. Mai aproape de adevăr este faptul că oamenii au ajuns să se iubească mai mult pe ei decît pe aproapele lor și pe Dumnezeu. Acesta este miezul problemei.

Aceeași ispită a egoismului și a înălțării de sine există în religie ca și în oricare alt domeniu. Setea după superioritate religioasă este o altă expresie a mîndriei umane. Laodicea pretinde că este destul de bogată pentru a nu avea nevoie de nimic. Cu nici o altă poziție nu este mai greu de tratat. Nu poți discuta, nu-i poți îndupleca pe cei care se află în această situație, deoarece nu vîd ce înseamnă aceasta în fața lui Dumnezeu.

Atunci cînd un corp religios își asumă numele de „Biserica din Laodicea”, faptul acesta nu este un compliment. „Sînt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”. Caracterul radical al păcatului protopărinților noștri și al nostru este acesta: „Veți fi ca Dumnezeu”. Cu cît cineva consideră că știe mai mult, cu cît are impresia că este „mai spiritual”, cu cît urea mai sus „în ochii lui”, cu atît este mai stăpînit de acea fariseică mîndrie deșartă. Atunci cînd credinciosul ajunge să se înalțe pe sine și să se considere mulțumit de sine, el nu mai simte nici o nevoie de Dumnezeu.

Problema Laodiceei este mulțumirea de sine, de starea ei spiri-

tuală. Este dificil să lași pe Dumnezeu să fie totul, atunci cînd predomină această atitudine. Păcatele de acest tip sînt mai periculoase și mult mai subtile decît păcatele firii.

Adevărata măreție a creștinului, va fi recunoscută după ceea ce este, indiferent dacă după numele cuiva apar sau nu titlurile lui. Adevăratul altruism, iubirea față de semenii, consacrarea completă față de Împărăția lui Dumnezeu și de neprihănirea Sa, nu pot crește niciodată într-o inimă egoistă. Acestea sînt fructele aduse de Duhul Sfînt.

Biserica a preluat un spirit firesc, și anume ideea că succesul spiritual este legat de unele realizări materiale. În mod nedrept s-a pus accentul pe scoaterea în evidență a importanței omului și închinării în fața eului. În această problemă este nevoie de o cercetare și cunoaștere lăuntrică. În acest veac ne place ca totul să fie redus la cifre exacte. Este epoca analizelor cantitative, a diagramelor și schițelor. În domeniul vieții religioase însă asemenea cifre și statistici care ne arată ce a realizat omul, deși nu mint, pot însă încuraja tragerea unor concluzii greșite. Datele adunate și numerele clasificate nu se spun decît foarte puțin despre creșterea spirituală a bisericii. Oamenii se bazează prea ușor și prea mult pe cifre: creșterea zecimii și darurilor, numărul celor botezați, materialul religios distribuit. Însă cine poate reduce la cifre spiritualitatea omului?

Fără tăgadă, biserica trebuie — ca o necesitate, să se ocupe și de latura materială, de organizație. Aceste lucruri nu pot fi evitate. Ele contribuie la scopul înalt al Împărăției lui Dumnezeu. Ele devin însă o piedică atunci cînd ajung obiecte de prim interes și îngrijorare pentru noi, cînd mijloacele sînt considerate scop. Foarte ușor oamenii se îngrijorează de cele exterioare ale religiei. Se pare că este mai ușor să accentuezi lucrurile rele și pe cele care încurajează o atitudine de mulțumire de sine.

Trebuie să ajungem a înțelege că a aparține bisericii rămășiței, aceasta înseamnă că trebuie să ne aflăm în contact cu acele forțe spirituale care schimbă viața, care ne determină să ne consacram lui Dumnezeu și lucrării Lui, deoarece El ne-a chemat la aceasta. Atunci vom vedea că toate celelalte atracții și fascinații se întunecă în comparație cu flacăra constantă care arde în inimile noastre.

Oamenii trebuie salvați de la egoism și de la preocupări ce nu sfințesc. Pentru oamenii credinței problema minții își găsește rezolvare în și prin Isus Hristos, Mîntuitorul nostru. Ceea ce face religia superficială nu este în mod necesar o lipsă de pricepere sau cunoștință, ci o lipsă de înțelegere a faptului de a face toate lucrurile spre slava lui Dumnezeu.

În cadrul bisericii, poziția administrativă nu este în mod necesar

sinonimă cu spiritualitatea sau comuniunea cu Dumnezeu. Pericolul este ca oamenii să creadă că organizația este mult mai importantă decît rezultatele spirituale asupra celor ce așteaptă îndrumare. Oamenii pot ajunge cu ușurință să admire splendoarea realizărilor lor în domeniul religios. Însă pînă cînd pastorul sau lucrătorul creștin nu va așeza pe Isus în centrul vieții sale, pînă atunci, fără îndoială că va descoperi că el este centrul puterii și al autorității. Iar atunci cînd pastorul sau credinciosul se slujește pe sine, nu pot sluji lui Dumnezeu.

Din cele ce aflăm în Apocalips, păcatul Laodiceei nu este o călcare voită, cunoscută a Legii lui Dumnezeu. Noi păzim cele Zece Porunci cu scumpătate și sîntem conștienți atunci cînd le violăm voit. Scriptura spune însă că Laodicea „nu știe că este ticăloasă, nenorocită, săracă, oarbă și goală”. Deci problema bisericii nu este cu claritate sau chiar așa de ușor de înțeles.

Mulțumirea de sine și înălțarea de sine sînt greu de descoperit și de tratat. Oamenii nu se pocăiesc de lucruri pe care nu le înțeleg sau recunosc. Limitele pocăinței depind de limitele dorinței și posibilității noastre de a ne vedea înaintea lui Dumnezeu. Fariseii nu doreau să se vadă în lumina lui Isus Hristos. În consecință ei nu puteau și nu voiau să recunoască natura teribilă a păcatului lor, a mîndriei și a înălțării de sine. Ce ar putea, se întrebau ei, să fie rău? Pentru ce să se pocăiască? Complexul lor de superioritate, făcea pocăința imposibilă.

Atunci cînd eul se află în centrul vieții, parcă am fi orbi: păcătuiți fără să fim conștienți de aceasta. Ne înălțăm pe noi fără conștiența vinovăției noastre. Fețele noastre nu înroșesc atunci cînd eul predomină. În lumina soliei către Laodicea cel ce are eul în centrul vieții sale, cel ce pune voința sa mai presus de toate, nu a furat nimic, nu a ucis pe nimeni, nu și-a trădat familia. Nu a făcut nimic care să șocheze conștiința sa sau a altora. Și totuși Martorul Credincios îi spune: „Și nu știți că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol”.

Dar dacă vrem ca Dumnezeu să fie Domnul nostru, iar noi să fim plini de Duhul Sfînt, trebuie să repudiem slujirea eului și a posibilităților lui, care pun așa zisele realizări omenesti în domeniul religios, înaintea puterii spirituale.

Mesajul către Laodicea ne descoperă pe Isus stînd la ușă, chemîndu-ne la pocăință. Dacă credem că interesul plin de iubire al lui Dumnezeu pentru poporul Său este atât de mare, încît nu numai că El ne-a mîntuit, ci ne-a și însărcinat cu transmiterea soliei finale către lume, atunci singurul lucru pe care-l avem de făcut este de a intra pe deplin într-o revelație vitală cu Dumnezeu și într-o completă dependență de El. Numai cei transformați pot transforma lumea.

Lumea se află în pragul uneia din cele mai mari treziri spirituale:

Ploaia Tîrzie a Duhului Sfînt. Există în lume o amplificare a setei spirituale. O biserică condusă de Duhul, plină de Duhul Sfînt, va găsi puterea potrivită pentru sarcinile ce o confruntă. Dumnezeu are o rămășiță adevărată, nevăzută și modestă, „cei șapte mii al căror genunchi nu s-a plecat în fața lui Baal”. Numai Dumnezeu știe cine sînt aceștia. Sîntem inteligenți, sîntem strălucitori prin educație, prin organizație, sîntem dezvoltați. Însă a trăi solia celui de-al treilea inger, Evanghelia veșnică, aceasta ar trebui să întrecă tot ceea ce intră în înțelegerea noastră despre pocăință, sfințire, mîntuire.

A trata cu onestitate faptele așa cum le arată Dumnezeu în mesajul către Laodicea, nu pune în pericol adevărul sau spiritualitatea. Chiar condițiile care predomină au în ele posibilitatea de a întări credința și caracterul, cu condiția de a privi în față adevărul despre noi înșine, așa cum se cuvine pentru niște creștini adevărați. Chemarea bisericii Laodiceei este de a fi un popor aparte. Solia poate avansa în fiecare comunitate, printr-o adevărată mărturie creștină. Relația dintre noi și lucrurile pe care le avem, trebuie să fie aceea de ispravnicii ai Împărăției lui Dumnezeu. Viața cu Domnul Isus trebuie să devină un semn de lumină în mijlocul manifestărilor sodomice ale păcatului.

De unde primim impulsul pentru reformă și pocăință, neprihănire și regenerare? Prin rugăciune și studiul Căvintului lui Dumnezeu, facem un efort de voință de a stabili și menține dependența noastră de Dumnezeu și numai de Dumnezeu. Nu ne putem întoarce pe deplin de la o atitudine de mulțumire de sine, fără o căutare asiduă după Dumnezeu. Comuniunea personală cu Dumnezeu trebuie să devină mult mai reală.

Pocăința spre viață este oferită celor care descoperă că pînă cînd nu se vor pocăi și nu vor primi iertarea lui Dumnezeu și puterea Sa regeneratoare, ei nu vor mai putea face nici un pas înainte în viața lor spirituală. Cunoașterea de sine nu se poate realiza decît în prezența lui Isus. Iov a ajuns să înțeleagă aceasta atunci cînd spune: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scribă de mine și mă pocăiesc în țărînă și cenușă. (Iov 42,5-6).

Credinciosul nu poate ajunge la cunoașterea de sine pornind din inferiorul său. El poate face lucrul acesta numai în cercul prezenței și iubirii lui Dumnezeu. Niciodată el nu va face o descoperire mai importantă ca atunci cînd, în prezența și din iubirea lui Dumnezeu, va vedea cu claritate natura oribilă a înălțării de sine. Credinciosul are motivele cele mai puternice să vină la Isus care îl iubește. Păcătosul care se pocăiește, se va supune cu încredere și va depinde cu bucurie de El, a cărui

(continuare în cop. IV)

DESĂVÎRȘIREA:

este ea oare posibilă? (XV)

In 1905, W.W. Prescott, la data aceea redactor al revistei Review and Herald, a scris trei articole editoriale, și anume în numerele din 9 noiembrie, 7 și 21 decembrie, referitoare la natura omenească a lui Isus, subliniind poziția servei Domnului, cum că Biblia prezintă foarte clar faptul că „trupul pe care l-a luat Isus Hristos și în care El a fost ispitit era același, la fel, ca trupurile celorlalți membri ai familiei omenești, și anume un trup păcătos”. După primul editorial, reacția cititorilor a fost promptă, gravitînd în jurul a două întrebări:

1. Dacă Isus era Dumnezeu, atunci El trebuia să știe că nu va cădea. Și, în acest caz, unde era riscul căderii, risc ce confruntă pe toți ceilalți muritori?

2. Cum poate cineva, cu o natură păcătoasă, să trăiască o viață desăvîrșită, lipsită de păcat?

Fr. Prescott a răspuns la aceste întrebări cu texte biblice și cu o logică pătrunzătoare. Iată cîteva din gîndurile lui exprimate în răspunsurile date întrebărilor de mai sus.

„Dacă Fiul lui Dumnezeu n-a locuit în trupul acesta păcătos cînd S-a întrupat ca prunc în Betleem, atunci scara cerului n-a fost lăsată jos pînă la noi și prăpastia dintre un Dumnezeu sfînt și omnirea căzută nu a fost acoperită printr-un pod, adică persoana Sa, Isus Hristos Mîntuitorul nostru. În acest caz ar fi necesar ca alte mijloace să fie puse în funcțiune pentru a completa această legătură dintre Fiul lui Dumnezeu și natura păcătoasă a neamului omenească căzută, așa cum au făcut unii creștini.

„Acestea sînt consecințele care în mod natural urmează doctrinei că Isus n-a luat asupra Sa natura firii noastre păcătoase; noi însă am evitat aceste consecințe neîmpărtășind această doctrină, ținîndu-ne și crezînd puternic în ceea ce ne învață Scriptura în legătură cu această problemă.

„Această problemă atinge chiar inima credinței creștine. Învățătura lui Isus este: „Fiți dar desăvîrșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvîrșit”. Iar prin apostolul Petru ne vine învățătura: „Fiți sfinți, căci Eu sînt sfînt”. Nimeni nu va putea să nege faptul că noi avem o fire păcătoasă. Noi ne întrebăm, de asemenea, cum a fost posibil să facă față cerințelor Scripturii, împlinindu-le, dacă nu este posibil ca cineva să fie desăvîrșit sau sfînt în trupul acesta păcătos. Chiar

speranța noastră de desăvîrșire și sfințire se întemeiază pe adevărul cel minunat că desăvîrșirea și sfințirea divinității au fost manifestate, înfăptuite în trupul acesta păcătos, în și de către persoana lui Isus Hristos. Noi nu putem să explicăm cum anume s-a înfăptuit acest lucru, dar mintuirea noastră se întemeiază pe credința neclintită în această realizare a Fiului lui Dumnezeu și a Fiului omului. Este slava ce încoronează credința și religia noastră, aceea că tocmai trupul acesta al firii pămîntesti păcătoase poate deveni un templu în care să locuiască Duhul Sfînt.”

De fapt, noi trebuie să fim foarte clari cu privire la ceea ce a făcut Isus Hristos atunci cînd El a devenit om. La ce punct din istoria păcatului a venit El, ca să ia locul lui Adam cel fără păcat sau locul omului căzut în păcat, la care se adaugă toate scăderile posibile ce s-au dezvoltat pe parcursul celor patruzeci de veacuri? Serva Domnului declară adesea că El a intrat în familia omenească după ce neamul omenească a fost slăbit de patru mii de ani de experiența păcatului; El nu S-a prefăcut că ia asupra Și Natura păcătoasă a omului căzut, ci a luat cu adevărat și a trăit în această natură omenească asemenea fiecăruia dintre noi.

„Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost o umilință aproape fără margini ca să ia natura omului chiar și atunci cînd Adam se afla inocent în Eden. Dar Isus a luat corp omenească atunci cînd rasa umană fusese slăbită de patru mii de ani de păcat. Ca oricare copil al lui Adam, El a primit urmările lucrării mării legi a eredității. Care erau urmările acestea, se poate vedea în istoria strămoșilor Săi pămîntești. El a venit cu o ereditate ca aceasta, ca să împartă cu noi grijile și ispitele și să ne dea pildă de o viață lipsită de păcat”. (H.L.L. 40-41).

„Marea lucrare a mîntuirii putea fi adusă la îndeplinire numai de către Mîntuitorul și Acesta, luînd locul lui Adam în starea lui decăzută... Împăratul slavei Și-a propus să Se umilească luînd asupra Și natura omenească a omului căzut. El urma să umble pe urma pașilor lui Adam, să ia natura decăzută a omului și să Se angajeze în luptă cu vrămașul cel puternic care a triumfat asupra lui Adam”. (R.H./24 febr. 1874).

„Hristos, cînd Se găsea în singurătatea pustiei și cînd a îndurat ispitirile lui Satana, n-a fost în ace-

easi poziție favorabilă în care se afla Adam atunci când a fost ispitit în Eden.

Fiul lui Dumnezeu S-a umilit pe Sine și a îmbrăcat natura decăzută a omului, după ce neamul omenesc a răfăcut patru mii de ani departe de Eden, departe de starea de curăție și neprihănire de la început. În decursul veacurilor păcatul și-a lăsat amprenta teribilă asupra neamului omenesc iar degenerarea fizică, intelectuală și morală și-au spus cuvântul în familia neamului omenesc.

Hristos a purtat păcatele și neputințele neamului omenesc, așa cum se aflau ele atunci când El a venit pe acest pământ ca să ajute neamul omenesc. Pentru neamul omenesc, având asupra Sa slăbiciunile omului căzut, El avea să Se împotrivescă ispititorului Satana în toate privințele, în tot ceea ce omul este ispitit.

„În ce contrast se afla al doilea Adam atunci când a intrat în pustia cea întunecată pentru a Se lupta singur cu Satana! De la căderea neamului omenesc, omul a pierdut din înălțimea și puterea sa fizică, afundându-se tot mai jos pe scara valorilor morale, până în timpul venirii lui Hristos pe pământ. Pentru a ridica neamul omenesc, Hristos trebuia să coboare spre a-l înfili acolo unde se afla el. De aceea, a luat asupra Sa natura omenescă și a purtat slăbiciunile și degenerarea neamului omenesc” (I S.M./267-268).

„Luind asupra Sa natura omului, în starea sa căzută, Hristos n-a participat nicicum la păcatul ei” (idem 256).

Serva Domnului n-a minimalizat biruința lui Hristos asupra păcatului și nici n-a sprijinit în vreun fel marea erezie creștină care susținea că natura omenescă a Domnului și Mintuitorului nostru a fost ca natura lui Adam înaintea căderii sale, neimpovărată de slăbiciunile și degenerarea cauzată de păcat. Amplificând gândurile deja prezentate mai sus, ea explică — pe cât i-a îngăduit limba omenească — deosebirea dintre Isus și Adam, dintre natura pe care a luat-o Isus și aceea a lui Adam atunci când a ieșit din mina Creatorului său.

„Satana arătase la păcatul lui Adam ca la o dovadă că Legea lui Dumnezeu era nedreaptă și nu poate fi ascultată. Hristos avea să îndrepte greșeala lui Adam în corp omenesc; dar atunci când Adam a fost asaltat de ispititorul, asupra lui nu era nici unul din efectele păcatului. El se găsea în țărâa bărbăției desăvârșite, plin de vigoare la spirit și la trup. El era înconjurat de slava Edenului și era zinic în legătură cu ființele cerești. Nu tot astfel era Isus când a intrat în pustie să Se lupte cu Satana. Timp de patru mii de ani, neamul omenesc pierduse din țărâa fizică, din puterea mintală și din valoarea morală; iar Hristos a luat asupra-Sa slăbiciunile unei omeniri degene-

rate. Numai așa putea să răscumpe pe om din adîncurile decăderii în care se afla” (H.L.L. 103-104).

Gloria vieții de biruință a lui Hristos a constat în aceea că El a putut rezista unor ispite așa de teribile, ispite mai mari decât oricare alte ispite cărora omul a trebuit să le facă față, pentru că El n-a cedat niciodată atunci când ele erau mai puțin prezente, așa cum, de obicei, se întâmplă cu ceilalți oameni. După ce și-a îngăduit să coboare intrupându-Se în natura omenescă decăzută și plină de slăbiciuni, El, asemenea oricărui fiu al lui Adam, a acceptat rezultatele acțiunii marii legi a credinței. A luat tot ceea ce Satana a putut arunca asupra Sa, și totuși fără să păcătuiască. Pe măsură ce viața Sa se desfășura, credința, ascultarea, credințioșia, curăția și dragostea n-au fost niciodată manifestate într-un mod mai clar decât de El.

Deoarece Isus a demonstrat ceea ce El susținea, și anume că prin credință omul poate trăi fără să păcătuiască, singura posibilitate ce i-a mai rămas lui Satana a fost aceea să umbrească ceea ce, în adevăr, Mintuitorul a realizat. Unii au arătat că pentru a face fără efect Planul de Mintuire, tot ceea ce are de făcut Satana este de a aduce confuzie în legătură cu adevărul intrupării, prin separarea a două elemente indivizibile ce aparțin Fiului omului și Fiului lui Dumnezeu:

1. Biruința deplină a lui Isus asupra păcatului;
2. Natura omenescă, căzută și păcătoasă.

Faptul că Isus a luat asupra Sa natura căzută, păcătoasă a omului, lucrul acesta nu constituie numai o problemă hristologică, ci este și un adevăr soteriologic de mare importanță. Karl Barth, ca și alții, a înțeles în mod clar acest lucru. În lucrarea sa „Dogmatica Bisericească”, în capitolul „Dumnezeu adevărat și Om adevărat”, Barth, după ce subliniază dumnezeirea lui Hristos, discută modul în care Dumnezeu a devenit om, a luat asupra Sa natura omenescă. „El a fost un om așa cum simțem și noi... asemenea nouă în statură și în condițiile în care ne-a dus neascultarea”. Barth definește corpul sau trupul (sarx) ca fiind „forma concretă a naturii umane, marcată de căderea lui Adam”.

Nu există nici o problemă, nici o îndoielă în mintea lui Barth cu privire la lipsa păcatului din viața lui Isus. „El nu a fost un om păcătoș”, spune mai departe Barth, „cu toate acestea, lăuntric și în exterior, situația Sa era aceea a unui om păcătoș... În mod deliberat El a intrat într-o necesară și solidară asociație cu existența noastră pierdută. Numai în acest fel putea descoperirea lui Dumnezeu față de noi și împăcarea noastră cu El să devină în mod evident un eveniment în El și prin El”.

După ce Barth trece în revistă textele biblice pentru a-și fundamenta concluzia, declară în mod categoric: „Dar nu trebuie să fie nici o slăbire sau întunecare a adevărului mîntuitor, și anume că natura pe care Dumnezeu și-a asumat-o în Hristos este identică cu natura noastră, așa cum o vedem în lumina căderii”. Dacă ar fi fost astfel, atunci cum ar fi putut Hristos să fie, în adevăr, legat de noi? Ce interes, ce legătură am fi avut noi atunci cu El și în El?

Barth recunoaște faptul că această poziție fusese mai puțin subliniată în decursul anilor, în mod deosebit pentru a se evita gîndul existenței unei pete a păcatului în caracterul Domnului. Dar o asemenea precauție nu era necesară. De fapt, biruința Sa este amplificată atunci când întreaga Sa luptă cu cele mai teribile ispite omenesti este văzută în adevărata ei lumină. „Isus”, spune Barth, „n-a fugit de starea și situația omului căzut, ci le-a luat asupra Sa, a trăit în ele, le-a purtat ca Fiul cel vesnic al lui Dumnezeu. Cum a putut El să facă acest lucru, dacă în existența Sa ca Fiul al omului El n-a fost expus în mod real la ispitele și încercările lăuntrice, dacă asemenea celorlalți oameni El n-a bătătorit căile luptelor lăuntrice, dacă El n-a strigat la Dumnezeu și nu S-a luptat cu Dumnezeu în situația unei reale nevoi lăuntrice? Dar tocmai în această luptă, în care El a fost solidar cu noi în gradul cel mai înalt, s-a realizat ceea ce nu se realizează de către noi, și anume voința lui Dumnezeu”. (Dogmatica Bisericească, vol. I, partea a 2-a, pag. 151-158).

Dar a fi neclar în această problemă, să nu înțelegi în mod clar de ce anume a venit Isus și ce a făcut El, nu va face decât să garanteze neclaritatea și confuzia; atunci se pun unele întrebări, cum ar fi acestea: De ce și-a amînat Isus revenirea Sa? Asupra cui va cădea Ploaia Tîrzie? Ce simbolizează sîrîitul Fiului Dumnezeu? Ce înseamnă a fi un „creștin matur”? Cînd va reproduce biserica, în viața credincioșilor ei, caracterul lui Hristos?

Importanța acestei scurte prezentări referitoare la natura omenescă a lui Isus este aceasta: exemplul lui Isus, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, stă înaintea noastră a tuturor ca țintă viabilă ce va fi atinsă, într-o remarcabilă demonstrație de către ultima generație a creștinilor ce așteaptă revenirea Domnului. Echipamentul spiritual de bază, care a constituit garanția triumfului lui Isus, a fost totdeauna la dispoziția omenirii, dar ultima generație va fi aceea care într-o zi va dovedi puterea și eficiența ei. „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14,12).

Ce învățăm noi oare din adevărul Noului Testament, și anume că Isus a trăit viața Sa lipsită de păcat, viața de biruință deplină asupra păcatului, într-un corp păcătoș?

1. Isus a demonstrat că omul, în firea sa păcătoasă, poate trăi fără să păcătuiască. Unele citate din comentariile servei Domnului sînt edificatoare :

„Satana a afirmat că omul nu poate păstra poruncile lui Dumnezeu. Pentru a dovedi faptul că ei — oamenii — pot fi păstrători ai poruncilor Sale, Fiul lui Dumnezeu a devenit Fiul omului și a trăit o viață de desăvîrșită ascultare... prin puterea divină” (S.T./10 mai 1899).

„Toți aceia care prin credință ascultă de poruncile lui Dumnezeu vor ajunge la starea de nepăcătoșenie în care trăia Adam înainte de căderea lui. Cînd ne supunem lui Hristos, trăim viața Lui. Aceasta înseamnă să fii îmbrăcat cu hainele neprihănirii Sale” (idem, 29 iulie 1902).

„Prin viața și moartea Sa, Hristos a dovedit că dreptatea lui Dumnezeu nu nimicie mila Sa, ci că păcatul poate fi iertat, că Legea este dreaptă și că poate să fie în mod desăvîrșit ascultată” (H.L.L. 762).

„Prin exemplul Său, Hristos a făcut evident faptul că omul poate ajunge și rămîne întregu. Omul poate ajunge să aibă puterea să reziste răului, o putere pe care nici pămîntul, nici moartea, nici raiul nu o pot stăpîni; o putere care îl va așeza în situația de a birui, așa cum Hristos a biruit, Divinitatea și natura omenească pot fi combinate în el” (I S.M. 409).

„Hristos a venit în corp omeneș ca să arate locuitorilor lumilor necăzute, ca și lumii căzute, că s-au luat ample măsuri care să facă în stare ființele omenești să trăiască o viață de credincioșie față de Creatorul lor” (idem, p. 227).

„Hristos a venit din mărturie în-gerilor căzuți și locuitorilor lumilor necăzute în păcat că prin ajutorul divin ce ne-a fost pus la dispoziție, oricine poate umbla pe calea ascultării de poruncile lui Dumnezeu” (idem, p. 309).

„El va da această putere necesară obținerii biruinței oricărui fiu și fiică al lui Adam, care va accepta, prin credință, atribuțiile neprihănirii caracterului Său.

Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încît a dat pe singurul Său Fiu, ca oricine îl va primi să aibă puterea să trăiască viața Sa de neprihănire. Hristos a demonstrat faptul că este posibil pentru om ca prin credință să obțină această putere a lui Dumnezeu” (idem, p. 223).

2. Isus a dat pe față caracteristicile unei persoane care poate trăi fără să păcătuiască. Noi „trebuie să copiem exemplul Său” (I S.M. 408).

„El a devenit asemenea fiecăruia dintre noi, cu excepția păcatului, pentru că viața și caracterul Său sînt fie pentru toți un exemplu, un model pe care să-l imite” (Y.I./20 oct. 1886).

„Ca unul dintre noi El trebuia să dea un exemplu de ascultare. Pentru aceasta El a luat asupra Sa natura noastră și a trecut prin experiențele noastre. „Prin urmare a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile”. Evr. 2,17. Dacă noi

am avea de suportat ceva din ceea ce Isus n-a îndurat, atunci, în acest punct, Satana ar prezenta puterea lui Dumnezeu ca fiind insuficientă pentru noi. De aceea Isus în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat”. Evr. 4,15. El a îndurat toate încercările la care noi sîntem supuși. El n-a exercitat în folosul Său nici o putere care să nu ne fie și nouă oferită în dar... Viața Sa dovedește că este cu puțință ca și noi să ascultăm de Legea lui Dumnezeu” (H.L.L. 16).

„Deși ispitit asemenea nouă în toate, El a stat în fața lumii nepătat de cele rele care îl înconjurau. Și noi trebuie să biruim cum a biruit Hristos” (idem, p. 378).

(Pentru un studiu mai profund se va citi: M.H. 130,131; 181; M.Y.P./165; A.A./531; I S.M. 408).

3. Isus n-a folosit nici un avantaj, care să nu fie pus și la dispoziția oricărei ființe omenești. Credința Sa în Tatăl Său cerea a constitui unica taină a biruinței Sale asupra păcatului (I Ioan 5,4).

„Isus n-a dat pe față însușiri și nu Sa folosit de puteri pe care omul n-ar putea să le aibă prin credința în El. Toți urmașii Lui pot să aibă natura Lui omenească desăvîrșită, dacă se vor supune lui Dumnezeu ca și El” (H.L.L. 653).

„El a îndurat toate încercările la care sîntem noi supuși. Și El n-a exercitat în folosul Său nici o putere care să nu ne fie și nouă oferită în dar” (idem, 16).

„Noi nu trebuie să considerăm ascultarea lui Hristos ca ceva pentru care El a fost în mod deosebit dotat și adaptat, datorită specialei Sale naturi divine, pentru că El a stat înaintea lui Dumnezeu ca reprezentant al omului și a fost ispitit ca înlocuitor și certitudine a mîntuirii omului. Dacă Hristos ar fi avut o putere specială care nu este și privilegiul omului s-o aibă, atunci Satana ar fi făcut din aceasta acuzația sa capitală. Lucrarea lui Hristos a fost aceea de a smulge pe om de sub controlul lui Satana, și El a putut face acest lucru numai în felul în care El a venit — ca om, ispitit asemenea unui om, dînd pe față ascultarea pe care trebuie s-o dea pe față un om” (C.B.A.Z.S. vol. 7 p. 930).

Ascultarea lui Hristos de Tatăl Său a fost aceeași ascultare ce este cerută din partea omului. Omul nu poate birui ispitele lui Satana fără ajutorul puterii divine, combinată cu instrumentul omeneș. Așa au stat lucrurile și cu Isus Hristos; pentru că El a ales să pună de o parte puterea Sa divină, aîta timp cît a fost om și El trebuia să Se încreadă în totul în puterea lui Dumnezeu, prin credință. El n-a venit în lumea noastră ca să dea ascultare ca un Dumnezeu mai mic... Unuia mai... mare, ci ca un om care ascultă de Legea cea sfîntă a lui Dumnezeu, și din acest punct de vedere El este Exemplul nostru. Domnul Isus a venit în lumea noastră nu pentru a demonstra ceea ce poate face un Dumnezeu, ci ceea ce poate face un om, prin credința

în puterea lui Dumnezeu de a ajuta în orice situație.

Multe din declarațiile servei Domnului dezvoltă gîndul că Isus Hristos nu S-a bucurat de un avantaj, cît a fost Fiul omului, mai presus de ceilalți oameni, cînd a luat asupra Sa slăbiciunile eredității naturii omenești, și a trăit o viață lipsită de păcat, într-un trup capabil să păcătuiască.

„Dar Fiul lui Dumnezeu era supus voinței Tatălui și dependent de puterea Lui. Așa de mult Se golise Isus de Sine, încît nu făcea planuri pentru Sine. El primea planurile făcute pentru El de Dumnezeu Tatăl și în fiecare zi, Dumnezeu I le desfășura mai departe. Tot așa ar trebui și noi să fim dependenți de Dumnezeu, așa încît viața noastră să fie simpla realizare a voinței Sale”.

„Dar El nu era liniștit pentru că avea puier nemărginită”. „El Se încredea în puterea Tatălui. Isus Se sprijinea pe credință, — credință în iubirea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu, și puterea celui cuvînt care a liniștit furtuna era puterea lui Dumnezeu. După cum Isus Se sprijinea prin credință pe purtarea de grijă a Tatălui, tot astfel și noi trebuie să ne încredem în purtarea de grijă a Mîntuitorului nostru” (H.L.L. 192-193, 324).

„Deoarece El Și-a obținut cunoștințele așa cum le putem obține și noi, cunoașterea Lui adîncă a Sîntelor Scripturi arată cîtă stăruință a depus El în anii tinereții Sale pentru studierea Cuvîntului lui Dumnezeu... Fiecare copil poate dobîndi cunoștințe așa cum a dobîndit Isus” (idem, p. 69).

„Biruința și ascultarea lui Isus sînt ale unei reale ființe omenești. În concluziile noastre, adesea facem multe greșeli, din cauza părerilor noastre greșite cu privire la natura umană a lui Isus. Cînd noi atribuim naturii Sale omenești o putere pe care omul nu are posibilitatea s-o aibă în conflictul său cu Satana, (noi) nimicim completă Lui identitate cu natura omenească. Harul și puterea Sa, care ne-au fost acordate, El le dă tuturor aceluia care-L primesc prin credință.

„Domnul cere acum ca fiecare fiu și fiică al lui Adam, prin credința în Isus Hristos, să-I slujească în natura lor omenească, pe care noi o avem acum. Domnul a făcut punte peste prăpastia făcută de păcat. El a legat cerul cu pămîntul, și omul trecător cu Dumnezeu cel veșnic. Isus, Răscumpărătorul lumii, a putut păzi poruncile lui Dumnezeu, numai în modul și în condițiile în care natura pămîntească o poate păstra” (C.B.A.Z.S. vol. 7/929).

Prin credință, omul trebuie să devină partaș naturii divine, să biruiască orice ispită cu care este confruntat, așa cum a făcut și cum a demonstrat Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului că este posibil de realizat, ba mai mult, este absolut necesar acest lucru, el fiind o parte a Planului de Mîntuire făcut pentru noi și în favoarea noastră

D. Popa

Sfârșit de drum

Tulburătoare și de neînțeles par uneori căile alese de Tatăl nostru ceresc. Știm cu toate acestea, că sint incomparabil mai de dorit și întrutotul sigure, urmărind binele și fericirea noastră alit temporară cit și veșnică.

Ca un copac ce falnic își întinde o bogată coroană în mijlocul câmpiei era în mijlocul nostru fratele CONSTANTINESCU ALEXANDRU.

Constantinescu Alexandru

XANDRU, binecunoscut și îndrăgit de frați și prieteni. Dar cum se întâmplă de multe ori printre copaci, ca un vierme ascuns ochiului omenesc să roadă rădăcina ca în plină verdeață frunzișul să se ofilească, să se usuce și apoi să se scuture, ai-doma s-au petrecut lucrurile și cu fratele și prietenul nostru. A fost doborât de o veche și grea suferință, pe care a purtat-o ani de zile în trupul său, dar pe care niciodată n-a luat-o în serios.

Născut în anul 1921 în orașul Tirgoviște, încă din fragedă copilărie are privilegiul să aibă o mamă care să-i sâdească în inima sa dragostea pentru Dumnezeu și pentru solia adventă. Astfel că la vârsta de 24 de ani începe cursurile Seminarului din Brașov-Stupini, pe care le absolvă în 1947, fiind chemat imediat ca pastor-ajutor în comunitatea București-Labirint.

Au urmat apoi ani de rodnică activitate. Anul 1951 este anul în care este întărit ca pastor, ca apoi să lucreze în districtele Cimpna, Tirgoviște și Constanța. În 1966 este chemat să slujească în funcția de președinte al Conferinței Sibiu, ca apoi în 1980 să fie consilier în cadrul Uniunii de Conferințe din București.

Ca slujitor devotat al altarului a fost demn și serios, neavând vreodată pe buzele sale cuvinte de prisos. Neobosit și dezinteresat, era întotdeauna aproape de oa-

meni, însoțindu-i și încurajându-i, știind să împletească măiestrit bogata sa experiență cu o profundă cunoaștere a Cuvintului lui Dumnezeu. S-a dovedit în același timp a fi un conducător consacrat și umil, cu largă viziune, experiență și încredere nezdruincată în Mintuitorul său. Nu se lăsa ținut la pat de suferința sa, ci simțind povara chemării sale, era prezent acolo unde era nevoie de un cuvânt de speranță, încredere și îmbărbătare din partea Domnului. Ne-a rămas în inimile cernite ca o plăcută pildă în rugăciune, credincioșie, smerenie și evlavie.

La 5 decembrie 1983 în orașul Sibiu a fost așezat în vremelnicul său pat de pușcare cu speranța vie în suflet că în ziua revederii cu toți cei dragi, va fi chemat din nou la viață ca să se împlinească literal cuvintele Mintuitorului nostru: „Și acolo unde sint Eu, va fi și slujitorul Meu!”

*
* *

Intocmai ca „un snop strins la vremea lui” a fost și plecarea dintr-un noi a pastorului-pensionar TOLICI CONSTANTIN, la data de 5 februarie 1984, având patriarhala vîrstă de 83 ani, stabilit în comuna Izvoarele, jud. Prahova.

A fost în planul lui Dumnezeu ca ziua de 19 oct. 1900 să înscrie prima filă a vieții sale, în com. Ișalnița, jud. Dolj, urmînd apoi a fi completate, unele după altele, multe file binecuvintate.

Încă de timpuriu, în anul 1923, vine în legătură cu solia adventă, în adevărul căreia încheie legămîntul său cu Dumnezeu în comunitatea București-Labirint, fiind unul din cei 50 candidați la botez, act împlinit de fr. P.P. Paulini, după care, dorința sa nestinsă de a sluji lui Dumnezeu îl duce pe bîncile Seminarului din Focșani, ca în 1924 să fie angajat în lucrarea de pastorație, iar în 1929 să fie consacrat ca pastor.

Anul 1930 înscrie însă o pagină deosebită în cartea vieții sale, prin faptul că i se face invitația de a lucra în cimpuri misionare îndepărtate, invitație la care din-sul răspunde cu voioșie. Insula Madagascar este districtul său timp de zece ani, unde s-a acomodat și integrat pe deplin. Pagini deosebit de frumoase au fost scrise în timpul acestei activități, în care pastorul Tolici a dovedit cu prisosință că este omul născut pentru a nu fi niciodată descurajat. Atunci cînd era abătut cînta, se ruga și se îmbărbăta, încurajînd pe alții. Spiritul său veșnic viu de om al începuturilor și deschizător de drumuri era ca o pecete a vieții sale. Omul cărții și al adevărului, loial cuvîntului dat,

era preocupat de modalitățile vestirii Evangheliei și trăirii propriilor sale predici prezentate altora. „Încercați lucruri mari pentru Dumnezeu și așteptați lucruri mari de la Dumnezeu” era dictonul și deviza vieții sale.

Revenit în patrie în anul 1940, pînă în anul 1962, cînd este pensionat, îndeplinește funcția de consilier în cadrul Conferințelor Ol-

Tolici Constantin

tenia-Banat și București. Și aici, cum a făcut-o în tot cursul vieții sale, a luminat asemenea unei faclă vii, activînd susținut și caracterizat fiind de acel spirit pastoral al unei profunde dragoste de oameni, pe care i-a iubit cu devotație și sacrificiu de sine.

Ziua de 5 februarie 1984 înscrie ultima filă a vieții sale, bogată în activitatea slujirii Mintuitorului, cînd pentru un scurt timp ochii i s-au închis, pentru odihna meritată, ca apoi foarte curînd să se poată deschide spre a începe noul volum al vieții sale, volumul veșniciei, împreună cu Acela căruia I-a slujit cu devoțiune. Ferice de cei ce mor în Domnul, căci faptele lor îi urmează.

Comitetul Uniunii

*
* *

Fratele Secaci Petru Lăcătușu din com. Răcăciuni jud. Bacău a adormit în Domnul și a fost și el depus în patul său de pușcare cu speranța învierii. S-a distins prin credincioșia, devoțiunea și sinceritatea vieții lui. În comunitatea sa, a îndeplinit diferite slujbe și timp de aproape zece ani a fost prezbiterul ei. „Un om vorbit de bine și mult stimat de concredințenii săi”, spunea pastorul său cu ocazia conducerii acestuia pe ultimul drum, „a fost fratele Secaci Petru Lăcătușu”. Fie ca exemplu său bun și demn de urmat să nu se uite.

*

Sora BESLEAGĂ V. IOANA din comunitatea Goruni, jud. Iași, la vîrstă ce-

(continuare în cop. IV)

EPISTOLA CĂTRE EVREI

(urmărire din pag. a 15-a)

În adevăr că lumea nu a fost vrednică. Ei au pribegit prin deșerturi, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului. Asemenea Maestrului și Mîntuitorului lor Isus Hristos, ei au venit la ai lor, dar... ai lor nu i-au primit. Așa a fost todeauna.

Evrei 11,39. „*Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit.*”

„Toți aceștia”. Această declarație subliniază ideea amintită mai înainte și anume că toți aceștia au obținut un raport bun, au fost lăudați, mai înainte ca să-și încheie lucrarea. Este un lucru minunat acela că Dumnezeu poate lua pe unii ca aceștia, pe unii mai slabi și chiar cu o credință mai slabă, și-i întărește, făcîndu-i biruitori. Ei n-au primit făgăduința dată, n-au intrat în posesia ei, dar... „au fost lăudați pentru credința lor”. Dar împlinirea făgăduinței este asigurată tuturor.

Evrei 11,40. „*Pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvîrșire fără noi.*”

„Ceva mai bun”. Aceștia despre care ne vorbește Pavel, cum și toți ceilalți, n-au primit ce le fusese făgăduit. Ceea ce le fusese făgăduit se poate avea numai în Hristos, și El nu va putea veni decît la împlinirea tuturor timpurilor. Dar ei nu vor pierde ceea ce le-a fost făgăduit. Ei dorm în țărîna pământului, dar au un raport bun al vieții lor, au fost lăudați pentru aceasta, și atunci cînd va veni timpul împlinirilor, atunci ei, împreună cu toți cei mîntuiți vor fi făcuți desăvîrșiți și vor sta împreună cu Mielul lui Dumnezeu.

Din multe puncte de vedere acest capitol este cel mai încurajator capitol din întreaga Biblie. La începutul capitolului era arătat faptul

că idealurile puse înaintea noastră în Biblie, ca de altfel și în Epistola către Evrei, sînt așa de înalte încît par a fi imposibil de atîns, și că muritorii nu vor putea niciodată să atingă ținta pusă înaintea lor. De aceea sîntem invitați să intrăm cu El prin perdea și să ne înfățișăm înaintea tronului lui Dumnezeu. Dar adesea dăm înapoi și ne simțim nevrednici pentru acest lucru. Simțim, sau avem simțămîntul că nu vom putea niciodată să atîngem ținta pe care ne-a pus-o înainte Domnul Dumnezeu nostru.

Apoi, cînd sîntem pe deplin convinși că nu vom putea atinge niciodată standardul înalt pus înaintea noastră de Dumnezeu, că sîntem pierduți și cu buze murdare, atunci să ne plecăm asupra caracterelor bărbaților și femeilor înfățișate în capitolul unsprezece din Epistola către Evrei. Faptul acesta va schimba totul. Aceasta nu înseamnă că standardul va fi coborît. Ci ne este înfățișat ceea ce Dumnezeu a făcut pentru alții, și în acest fel prindem curaj. Dacă Ghedeon și puțina sa credință a reușit să obțină un raport bun, să fie lădat, atunci este nădejde și pentru noi. Dacă Rahav a biruit și a ajuns să fie dată ca exemplu, atunci sîntem siguri că Domnul Dumnezeu va ierta și păcatele noastre. Dacă în final Samson a reușit să se înfrîngă pe sine și să facă pace cu Dumnezeu, atunci El nu ne va alunga nici pe noi. Dacă David a fost iertat de fărădelegea lui și a ajuns la o pocăință deplină și fără menajamente și rezerve, atunci și noi putem nădăjdui. Dacă în cele din urmă a cîștigat cerul, nici noi nu trebuie să deznădăjduim.

Și astfel, ajungînd la încheierea cercetării capitolului al unsprezecelea al Epistolei către Evrei, noi trebuie să mulțumim Domnului Dumnezeu pentru faptul că acest capitol nu numai că ne vorbește despre credință, dar el ne întărește credința în mila, iubirea și dreptatea lui Dumnezeu, făcîndu-ne să avem credință deplină în Urzitorul și Desăvîrșitorul mîntuirii noastre.

Exeget

POCĂINȚA ȘI TIMPUL EI

(urmărire din pagina a 13-a)

iubire este veșnică și a cărui putere de a mîntui este absolută.

Aceasta este o problemă individuală. Este modalitatea prin care Dumnezeu ne spune: „Dacă într-adevăr privești cu seriozitate decizia de a aparține pe deplin lui Isus, îți promit că pe drumul spre cer nu vor mai exista obstacole pe care să nu le învingi”. Dumnezeu va lua asupra Sa sarcina de a îndepărta obstacolele care te întorc din drum. Fie ca oricine aude chemarea lui Isus și vocea Duhului Sfînt prin Cuvîntul lui Dumnezeu, să-și întoarcă mîntea și inima spre El. Unui asemenea copil al lui Dumnezeu i se dă sfatul: „Nici un lucru să nu te descurajeze sau să te îndepărteze de intenția sufletului tău. Spune cu curaj lui Dumnezeu că alegi să-L urmezi cu toată inima și cu toată mîntea, indiferent de ce ar urma”.

G. Popa

* * *

SFÎRȘIT DE DRUM

(urmărire din cap. III)

Ior foarte tari de 89 de ani a fost și ea depusă la odihnă pînă în dimineața învierii. Se numără și dînsa printre oamenii începuturilor advente din acea comunitate și s-a distins în mod deosebit a fi o adevărată mamă în Israel care a crescut și educat pe cei zece copii ai ei în credință. Cel 36 de nepoți și 39 strănepoți, mare majoritate în credință, au condus-o pe ultimul său drum. Dorința unanimă este ca nici unul din ei să nu lipsească din coroana slavei Domnului Hristos ca să fie și incununarea deplină Sale bucurii.

*

Sora PASCU IOANA, membră a comunității Volevoda din jud. Teleorman, a fost și ea chemată la odihnă, obosită fiind la cei 79 ani ai săi. Ne-a lăsat un bun exemplu de studiere dezinteresată prin îndelungata perioadă în care a fost diaconesă în comunitatea sa și o pildă de mamă în Israel. A crescut șase copii, cu toții în credință, unul din ei fiind dăruit lucrării lui Dumnezeu, pastorul Păscu Năstase.

Fie ca și exemplul stăruirii ei umite și dezinteresate să fie urmat de mulți care au cunoscut-o, iar reînălțarea la Marea de Cristal să constituie o măreață bucurie cu toți cei mîntuiți.

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din:
D. Popa, redactor-șef; Oct. Coconcea, secretar de redacție.

Membri: N. Popescu, N. Dumitrescu și C. Toma

Redacția și Administrația: București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65